

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 339

Het Avontuur van den Franschen Legatiesecretaris.

 Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

HET AVONTUUR VAN DEN FRANSCHEN LEGATIE-SECRETARIS.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet** lager lopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Raffles doet een ontdekking.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van een schoonen dag in het begin van de lente, toen een motorrijder door een tamelijk stille straat in de buurt van Houndsditch te Londen reed.

Zijn gelaat was dat van een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd, maar hij zat op het rijwiel als een jonge man van nog geen twintig.

Hij had staalgrijze, groote oogen, fraai geteekende wenkbrauwen, een krachtigen, licht gebogen neus, en dunne, maar klassiek gemodelleerde lippen, die van groote wilskracht spraken.

De motorwielrijder droeg een elegant sportpak, met een riem om het middel en een stofbril beschermde zijn oogen tegen het stof, dat vooral in deze buurt een ware plaag was.

Er scheen iets met het rijwiel niet geheel in orde te zijn, want nu en dan kwam er een dikke wolk half afgewerkte benzine uit den knalpot, en soms sloeg de motor met een luiden knal eenige malen over.

De wielrijder verzette een kleinen hefboom, toen een anderen — en steeg af.

Hij plaatste het voertuig op den standaard, en schoof zijn stofbril op zijn voorhoofd, om beter naar de oorzaak van de „panne” te kunnen zoeken.

Toen opende hij de tasch, die zich achter het groote zadel bevond, en nam er een Engelschen sleutel en wat geïsoleerd koperdraad uit.

Hij begon hier en daar een schroefmoer los te draaien, en bevestigde een nieuwe draad in plaats van degene waarvan de isolering versleten was.

Het was een tamelijk lastige reparatie, maar de wielrijder was blijkbaar zeer bedreven in dergelijke dingen, want alles ging hem vlug en handig af.

Hij had moeten afstijgen op eenige meters afstand van een soort winkel, boven welks pui een groot bord was bevestigd, waarop met reeds half uitgewischte, zwarte letters te lezen stond:

„W. J. Shyman, in honden, katten en kanaries.”

Voor de ruit van de winkeldeur was een kooitje bevestigd, waarin een paar rietvinken rondsprongen, en in de etalagekast bevond zich een groot hok, door een stuk gaas in tweeën gedeeld, waar zich

aan den eenen kant een toom kippen, aan den anderen kant vijf lusteloze konijntjes bevonden, die op een stuk koolblad knabbelden.

Deze tijdelijke gasten bewezen, dat de heer Shyman zich in ieder geval nog met andere diersoorten ophield, behalve met honden, katten en kanaries.

Hij strekte zijn handelsbezigheden blijkbaar ook tot de bewoners der wateren uit, want naast de kist met k kippen en konijnen ontwaarde men een eenvoudig aquarium, waarin stekelbaarsjes, goudvisschen en nog eenige andere kleine vischjes rond zwommen.

Maar het pronkstuk van de etalage was een papegaai met schreeuwende kleuren, die met een poot aan den dwarsstok van zijn standaard bevestigd was, en aan een stuk door schold en foeterde tegen een denkbeeldigen vijand, met een krassend stemgeluid, als van een nijdige oude vrouw.

Het was een zeer oude winkel, te oordeelen naar de kleur, welke de verf had verkregen, de slecht sluitende deur, en het geheel armelijk voorkomen van de zaak.

Nu en dan klonk zwak hondengeblaf door de gesloten deur naar buiten door.

De motorwielrijder scheen nu bijna gereed te zijn, en bergde zijn gereedschappen weder weg.

Toen hij even opkeek, ging juist een klant den winkel van W. J. Shyman binnen.

De wielrijder had hem nauwelijks gezien, of hij trok haastig zijn stofbril voor de oogen.

Nu scheen er toch weer iets niet geheel hersteld te zijn aan het rijwiel, want de man nam opnieuw zijn gereedschap ter hand, en begon met verwoeden ijver aan een moer te draaien, die niet beter vast kon zitten, en ook volstrekt niet los behoefde te worden gemaakt.

Onder de bedrijven door wierp hij nu en dan een snellen blik op de winkel deur.

Door de stoffige ruit van die deur heen kon hij vaag de gestalte waarnemen van den klant, die zooeven was binnengetreden, en het leek wel, of het hondengeblaf sinds dat oogenblik veel sterker was geworden, alsof er een deur van hun verblijfplaats was geopend.

„Als dat niet „Red Murphy” was, een van de ijverigste leden van de dievenbende van de Raven, dan wil ik hier met mijn motorfiets versteen. Wij zullen toch eens afwachten, wat de man hier wil.

Zou die heer Shyman een vriend van hem zijn of bestaat hij voor hem alleen maar als winkelier?”

Schijnbaar bukte hij zich over het rijwiel maar inderdaad verloor hij nu de winkel deur niet meer uit het oog.

Er verliep een kwartier.

Toen ging de deur weder open, en de klant verscheen weder.

Hij was een man van krachtigen lichaamsbouw, en de bijnaam, dien wij hem zooeven door den motorwielrijder, die hem scheen te kennen, hebben hooren geven, was hoogstwaarschijnlijk toe te schrijven aan de vuurroede kleur van zijn haar.

Hij was zeer eenvoudig gekleed, niet geheel als een arbeider, maar daarop geleek hij toch nog het meest.

Hij had een grofbeenig gelaat, met breede kaken en harde grijze oogen.

De man was nu niet langer alleen, maar in gezelschap van een hond.

Het was een bastaard Schotsche terrier, met ruig haar, hoog op de pooten, en roestbruin.

Bij wijze van halsband had hij een touwtje om den hals, waaraan weder een rafelig gordijnkoord was bevestigd.

Het dier scheen aanvankelijk bitter weinig lust te hebben, den man te volgen, en zette zich schrap, maar een kaaskorst, hem toegeworpen, scheen hem dadelijk met andere gevoelens te bezielen.

Het dier was zeker niet gewend aan een overvloedigen kost bij den heer Shyman want hij schrokte de korst met een paar happen op, en bleef toen den man die hem gekocht had, vragend aanzien.

Deze lokte hem mede, en nu volgde het dier tamelijk gedwee.

De wielrijder was nu inderdaad met zijn reparatie gereed.

Hij stopte haastig de gereedschappen weder in de tasch, en bleef wachten, tot hij „Red Murphy” naar een huurauto had zien gaan, die hij gewenkt had, en met den hond in het voertuig stappen, na een korte gedachtenwisseling met den chauffeur, die zich in het eerst tegen dien tweeden passagier scheen te verzetten.

De wielrijder had zich in het zadel gezet, en niet zoodra kwam de auto in beweging, of hij haalde den gangwissel over, en zette de gaskraan open.

Als het ware met een sprong kwam het rijwiel

in beweging, terwijl de nieuwsgierigen die naar het werk hadden staan kijken, verschrikt uit elkander stoven.

Het was blijkbaar het doel van den sportman de auto te volgen, want hij verloor het voertuig geen enkel oogenblik uit het oog.

Die achtervolging duurde ruim drie kwartier, en toen de auto stil stond, bevond de wielrijder zich in een geheel ander deel van Londen, in het Noorden van de stad.

Hij had nu en dan een blik op de bordjes met de straatnamen geworpen, en kwam aldus tot de slotsom, dat hij zich thans in de Milton Street bevond.

Zonder stil te staan, bemerkte hij, met een zijdelingschen blik, waar de man met den hond binnenging, en hij prentte zich het huisnummer goed in het geheugen.

Vervolgens reed hij snel door, en een vol uur later hield hij pas weder stil voor een kleine deur in een zijstraat van de Regent Street, welke deur toegang gaf tot den grooten tuin van een heerenhuis in laatstgenoemde straat, hetwelk bewoond werd door Lord William Aberdeen, den bekenden philanthroop.

Hij opende de deur met een eigenaardig gevormden sleutel, en duwde het zware motorrijwiel naar binnen.

Dadelijk kwam er een man van geweldigen lichaamsbouw toesnellen, in een soort werkkleed, waarvan de mouwen waren opgestroopt, zoodat zijn zwaar gespierde armen zichtbaar werden.

Hij nam het rijwiel over en bracht het naar de garage, die tegen den zijmuur van den tuin was aangebouwd.

Toen hij weder naar buiten kwam, om aan zijn werk te gaan, dat bestond in het schoonmaken van een fraaien renwagen, vroeg de man die zooeven binnen was getreden:

„Is mijnheer Brand al van zijn wandelrit terug, Henderson?”

„Ja, Mylord,” antwoordde de reus. „Mijnheer is een kwartier geleden zijn paard komen stallen, en nu zit hij geloof ik in de kleine rookkamer, want ik heb hem zooeven voor het venster zien staan.”

Lord Aberdeen, de eigenaar van dit prachtige huis, zeker het schoonste in de Regent Street, knikte den chauffeur vriendelijk toe, en liep daarop door den goed onderhouden tuin op het heerenhuis toe.

Hij trad allereerst zijn slaapkamer binnen en ontdeed zich daar van zijn sportcostuum met de hulp van zijn trouwen kamerdienaar Gaston, een man met spierwit haar, en zeker vijf en zestig jaar.

Reeds lang had Lord Aberdeen den trouwen bediende met een hoog pensioen in een eigen huisje willen plaatsen, maar telkens als hij hem dit voorstelde, was de grijsaard bijna in tranen uitgebarsten, en had hem gesmeekt, in zijn dienst te mogen blijven.

Geroerd door die aanhankelijke trouw had Lord Aberdeen er in toegestemd, Gaston te behouden, maar hij deed slechts licht werk.

Hij was meer de vriend dan de bediende van zijn meester — en hij meende, dat weinig in diens leven hem verborgen was — en toch was hij volkomen onkundig van het feit, dat hij reeds vele jaren een man bediende, die ijverig gezocht werd door de Londensche politie, en sedert eenigen tijd ook door de politie te New-York en te Parijs!

Ja, Lord Aberdeen, de bekende menschevriend, die groote sommen wegschonk aan ziekenhuizen, inrichtingen van liefdadigheid, gestichten voor ouden van dagen, en wat al niet meer — de benijde en geëerde Lord Aberdeen, was niemand anders dan John Raffles, de Groote Onbekende, de doodsvijand van den Hoofd-Inspecteur van Politie Phileas Baxter, de Gentleman-Inbreker, op wiens aankouding sedert eenige jaren een premie van duizend pond Sterling was gesteld — zonder dat iemand die premie ooit had kunnen verdienen.

Enkele malen waren zeer sluwe detectives er in geslaagd Raffles te vatten — maar langer dan enkele uren hadden zij daar nooit plezier van — want John Raffles was een tweede Houdini, naar het scheen, en wist zich uit cellen te bevrijden, die men onverbreekbaar waande.

Raffles had dus zijn sportpak verwisseld tegen een gemakkelijk huisjasje, en begaf zich nu naar de kleine rookkamer, waarvan de ramen op den tuin uitzagen.

Hij vond daar een jongen man met helderblauwe oogen, en een rond, bijna vrouwelijk gezicht, die zijn beste en trouwste vriend was — Charly Brand, die bij de Londenaren, die Lord Aberdeen goed kenden, voor diens secretaris gold.

Met een sigaret tusschen de lippen was de jonge man bezig met het bijhouden van een soort register, waarin de namen stonden vermeld van al degenen,

die aan Raffles hulp en redding uit den nood te danken hadden.

Hij stond op, om Raffles te begroeten, en vroeg opgewekt:

„Wel, is de rit met de Harley-Davidson van Graaf Dumonceau je bevallen?”

„Uitstekend, het motorrijwiel is zoo goed als het maar wezen kan, en ik kan mij niet begrijpen, waarom de graaf er niet mee over weg kon en mij verzocht, het eens voor hem te willen beproeven. Hij heeft het rijwiel van een vriend overgenomen, die eensklaps naar Indië moest vertrekken, maar hij verklaarde dat hij er niet op vooruit kon komen. Nu, ik kwam er wel mee vooruit, dat verzeker ik je! Ik heb op de breede wegen naar Hampstead menigmaal een snelheid van ruim honderd kilometer per uur gehaald. Op het laatste oogenblik, toen ik ergens in de Houndsditch beland was, kreeg ik een panne, een gesleten bougiedraad — maar dat had natuurlijk niets te maken met de bruikbaarheid van het rijwiel. En daar, het was in de Hammer Street, had ik een eigenaardige ontmoeting, juist toen ik bezig was die draad te vervangen door een andere!”

„Baxter gesproken?” vroeg Charly met een guitigen glimlach.

„Neen, het is niet te raden — ik heb „Red Murphy” gezien.”

De uitdrukking van het gelaat van Charly Brand gaf te kennen, dat die naam geen herinneringen bij hem wakker riep.

Hij keek Raffles vragend aan en herhaalde:

„Red Murphy? Ik heb niet de eer!”

„Toch wel,” hernam Raffles, terwijl hij in een gemakkelijken stoel plaats nam en zijn lange, gespierde beenen over elkaar sloeg. „Je bent zelfs in vrij nauwe aanraking met hem geweest — hij heeft je namelijk eens met een stuk hout op het hoofd geslagen!”

„Wat? „Red Murphy?”” riep Charly. „Dus — een bandiet?”

„Een der stoutmoedigste leden van de Bende der Raven, mijn waarde!” antwoordde Raffles bedaard. „Je zult je nu wel herinneren, dat wij omstreeks een jaar, of misschien anderhalf jaar geleden een treffen met leden van die bende gehad hebben, waarbij het vrij heet toe ging, ik behoef je niet te zeggen, dat

wij toen niet Lord Aberdeen en zijn secretaris Charly Brand waren, maar..... ik weet niet meer wat. Zeker is, dat het op een vechtpartij uitliep, en dat het zeker niet zoo goed met ons zou zijn afgelopen, als die brave reus van een Henderson niet ter elfde ure was komen opdagen.”

„Ja, nu weet ik het weer!” riep Charly opgewonden uit. „En — heeft de kerel je gezien?”

„Dat weet ik niet — en dat doet er ook niets toe. Weet je er waar ik hem zag?”

„In een kroeg natuurlijk.”

„Neen, in een winkel van een hondenkoopman.”

„Zoo, handelt de schurk tegenwoordig in honden?”

„Hij verkocht geen hond — hij kocht er een.”

„Kocht hij een hond? Wel ik geloof waarachtig, dat je er iets bijzonders achter zoekt.”

„Nu, zoo heel gewoon is het zeker niet, dat een kerel als „Red Murphy” bij een winkelier in honden zulk een viervoeter gaat koopen. Weet je — hij ging met een auto weg, hij scheen nog al haast te hebben. Ik ben hem nagereden.”

„Hem nagereden?” vroeg Charly verwonderd. „Waarom in 's Hemelsnaam?”

„Och, uit nieuwsgierigheid als je wilt. Ik vond het werkelijk eigenaardig, dat die roode schurk daar een terrier ging koopen, — à propos — je zult wel weten, dat vooral de Schotsche terrier begiftigd is met een bijzonder ontwikkeld reukorgaan?”

„Ja, dat wist ik, Edward, — ik geloof, dat je je weer door je ongebreidelde fantasie op een dwaalspoor laat brengen,” riep Charly uit, terwijl hij dreigend den vinger opstak.

„Misschien,” antwoordde Raffles rustig. „Ik heb dus gezien waar hij woont — en nu ik dat weet, kunnen wij ook wel eens gaan onderzoeken, wat hij met dien hond wil uitvoeren!”

„Hem verkoopen, natuurlijk.”

„Nu, dan zal hij er geen fortuin voor krijgen! Het is een ordinaire bastaard. Zelfs een circusreiziger zou er geen half pond sterling voor over hebben, en ik weet niet hoe het komt — maar ik geloof, dat die roodharige schavuit minder behoefte heeft aan een hond — dan aan een goeden neus!”

HOOFDSTUK II.

Raffles' belangstelling groeit.

Als eenmaal de belangstelling van den Grooten Onbekende was gaande gemaakt, al was het voor iets, waarvan Charly met den besten wil van de wereld het gewicht niet kon inzien, dan rustte hij ook niet, of hij had er aan voldaan.

Hij had het zich nu eenmaal in het hoofd gezet, dat „Red Murphy” den terrier met een bepaald doel had gekocht — en hij wilde dat doel kennen.

En zoo togen de beide vrienden den volgenden morgen reeds zeer vroeg op weg in de richting van de Milton Street.

Zij moesten eenige keeren van auto verwisselen, want geen enkele chauffeur werd bereid gevonden, hen „naar het andere eind van de wereld” te brengen, zooals zij het noemden.

Beiden waren zeer eenvoudig gekleed, daar zij tot geen prijs wilden opvallen in de armoedige buurt, welke zij nu gingen bezoeken.

Aan het begin van de Milton Street zonden zij de laatste auto weg, en slenterden met de handen in de zakken verder.

Zij zouden nog bijna twee honderd passen moeten afleggen, voor zij het huis zouden bereiken, waar „Red Murphy” woonde, toen Raffles eensklaps stil bleef stan.

De twee vrienden bevonden zich op een plek, waar de straat onderbroken werd door een veld met kort gras begroeid, dat hier als door een wonder in het leven bleef, en dat door de jongens uit de buurt als voetbalveld werd gebruikt.

Jaren geleden had op deze plek een groote fabriek gestaan, die verbrand was, met eenige aangrenzende huizen, en op last van het gemeentebestuur, van oordeel dat de menschen hier toch reeds veel te dicht op elkander woonden, had men het terrein onge-

bouwd gelaten, en bestemd als plek, waar de jeugd op vrije dagen naar hartelust kon ravotten.

Er stond aan dezen kant een schutting om, maar zoo oud en vervallen, dat op sommige plekken geheele planken verdwenen waren.

Door een van die gaten had Raffles nu toevallig een blik op het veld geslagen en wat hij daar zag, deed hem zoo plotseling stilstaan.

Twee mannen waren er bezig, een hond af te richten.

Het dier was aan een lange lijn bevestigd, zoodat wegleopen onmogelijk was en op dit oogenblik scheen het beest naar iets te moeten zoeken of een voorwerp te apporteeren.

Met kennersblik had Raffles dadelijk gezien, dat de hond reeds een weinig was afgericht, want hij scheen zeer goed te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Nu nam de eene man de pet van den ander, die zich daarop een heel eind verder ging verbergen achter een stapel metselsteenen, terwijl de ander den hond met den kop naar zich toegekeerd hield, zoodat het dier niet kon zien, wat er gebeurde.

Daarop liet hij hem aan de pet ruiken, en trachtte den hond te beduiden, wat hij te doen had.

Raffles keek even toe, en zeide toen op zachten toon tot Charly:

„Wij treffen het bijzonder, Charly — daar ginds is je lieve vriend „Red Murphy”, de man van het eind hoit, bezig met zijn nieuwen schat — hij richt het dier af, en wel voornamelijk op verloren zoeken, zooals dat heet. De terrier is er nog niet sterk in, maar het leek mij een heel schrandere dier, en het zal niet zoolang duren, of hij begrijpt volkomen wat

er van hem verlangd wordt. Tenminste wanneer die roode bandiet zijn geduld niet verliest, en het beest slaat."

Hij wierp nogmaals een blik door het gat in de schutting, en vervolgde:

„Neen — ik geloof dat onze vriend een heel kundig dresseur is. Hij schijnt in te zien, dat men met zachtheid veel meer van een hond verkrijgt dan met ruw gebulder en geransel!"

Charly was op zijn beurt voor het gat getreden en vroeg nu:

„Wat zou hij nu toch met dien hond willen?"

„Aha, ik zie tot mijn blijdschap, dat ook jou nieuwsgierigheid opgewekt wordt, mijn waarde," riep Raffles uit. „Die hond moet, zoodra hij afgedresseerd is, een spoor zoeken, dat is zoo helder als glas. De vraag is nu maar, welk spoor?"

Hij stond even in gedachten stil en vervolgde toen, terwijl hij Raffles onder den arm nam en hem langzaam meevoerde:

„Luister eens, deze zaak boezemt mij werkelijk groot belang in. Ik geloof stellig, dat er meer aan vast zit, dan wij nu nog kunnen denken. Vandaag en ook morgen hebben die twee kerels nog niets aan den terrier, maar over enkele dagen zal hij weten wat zij van hem willen. Het is dus zaak, hier de wacht te houden. Want op een gegeven oogenblik zullen zij er met den hond op uitgaan, en als een onzer dan niet in de buurt is, dan zal het wel altijd een raadsel blijven, waarheen die hond hen moest brengen. En ik wilde nu juist dat raadsel liever opgelost weten."

„Wel, daartegen heb ik geen bezwaar," hernam Charly, die zijns ondanks ook was aangegrepen door nieuwsgierigheid. „Henderson kan ook wel een handje helpen, als hij zijn gezicht wat zwart maakt, als een smid bijvoorbeeld, of eenschoorsteenveger."

„Een goed idee, zoo verkorten wij de wacht-tijden."

„Ik zou nog wel willen weten, hoe het komt, dat die schurk van een „Red Murphy" op vrije voeten is," riep Charly uit.

„Wel, dat zal nog zoo lang niet zijn. Hij werd naar ik meen tot twaalf maanden gevangenisstraf veroordeeld, indertijd. Hij kan dus pas een paar weken op vrije voeten zijn, en nu beraamt hij zeker een nieuwen schurkenstreek, of ik wil nooit meer een brandkast aanraken."

„Wie onzer zal nu hier blijven?"

„Begin jij maar, maar niet heden, want dat is volkomen overbodig. Op zijn minst is de hond niet voor morgen bruikbaar, al blijven zij vandaag den geheelen dag met hem bezig. Morgen beginnen wij. Als iemand hen heen ziet gaan, met den hond bij zich, en blijkbaar niet van plan, de dressuur voort te zetten, dan telefoneert hij dadelijk naar huis en volgt de kerels. De twee die thuis zijn gebleven, maken zich dan gereed, om op het eerste teken mede uit te rukken."

„Prachtig, en wat doe jij nu?"

„Nu zullen wij eens naar den heer Shyman gaan, den hondenkoopman, die ons misschien wel wat naders kan vertellen omtrent zijn klant."

Het duurde eenigen tijd voor de beide vrienden een chauffeur hadden gevonden, die zich bereid toonde, den langen afstand af te leggen, maar ten slotte slaagden zij toch bij een reeds vrij bejaard man, die toevallig toch die buurt uit moest, en dus wel zoo goed was de beide mannen mee te nemen.

Eenigen tijd later traden zij dus het huis van den heer Shyman binnen, en nu werd hun oor aanstonds vergast op een mergdoordringend gehuil, geblaf en gekef, afkomstig van de gasten van den hondenkoopman.

Shyman, een oud mannetje met een geweldigen bril op, kwam handenwrijvend te voorschijn, en vroeg wat de bezoekers wenschten.

„Een prachtigen papegaai, heeren — die „God save the king" zingt zoo mooi als Caruso het maar kan, een aardig mopshondje voor moeder de vrouw? Een beste kanarie of zal het een kom met goudvisschies zijn? Ik heb ook prachtige rashonden — mooie Boxers, Greyhounds, Barzois, Pointers, Iersche Wolfhonden — terriers — wat U maar hebben wilt!"

„Niets van dat alles, goede vriend," viel Raffles hem glimlachend in de rede. „Wij komen u alleen maar wat vragen."

Shyman was blijkbaar teleurgesteld, en hij hernam schouderophalend:

„Nu, vragen kost u niets — al kan daar de schoorsteen bij mij niet van rooken. Wat wou u weten?"

Is hier gisteren bij u niet een man met vuurrood haargeweest, die een Schotsche terrier bij u kocht en het dier aan een touwtje medenam?"

Shyman trok zijn ruige wenkbrauwen hoog op, rakte eens aan zijn bril en antwoordde toen:

„En een beste hond was het, mijnheer. Daar behoef ik in het geheel geen geheim van te maken. Zulke terriers vindt je in geheel London niet meer. Ik zal u eens wat vertellen een tijdje geleden”

„Dat verhaal hoor ik later wel eens van u,” kwam Raffles haastig. „De zaak is, dat wij nu weinig tijd hebben. Vroeg die man met het roode haar in het bijzonder naar een terrier?”

„Hij moest een hond hebben met een fijnen neus, een bijster fijnen neus,” antwoordde de hondenkoopman. „De rest kwam er niet op aan.”

„Was die terrier al geheel afgericht?”

„Nog niet, mijn oudste zoon was er net een paar weken geleden mee begonnen — en ik heb nu al spijt, dat ik hem heb verkocht — want de politie had er mij graag tien pond voor betaald. Zoo verstandig als dat beest was. Geen voorbeeld van. Onderlaatst bijvoorbeeld, toen”

„Ja, ja dat kan ik mij levendig voorstellen,” viel Raffles hem in de rede. „Het is zeker een kras staaltje. Gij kendet dien man zeker niet, die gisteren dien hond bij u kwam koopen?”

„Neen, ik had hem nooit gezien.”

„Gij hebt hem zeker moeten garandeeren, dat de hond een fijnen neus had?”

„Ja, daar stond hij op — en ik heb hem die garantie dadelijk gegeven. Want het is zooals ik zeg, zoo’n hond vindt je geen tweede in geheel London. Ik zal u een aardig mouvement van dat beestje vertellen. Een paar dagen geleden”

Maar Raffles had reeds zijn beurs getrokken en stak den verbluftten winkelier een goudstuk in de hand.

„Ik kom later wel eens terug om dat verhaal te hooren,” kwam de Groote Onbekende lachend. „Wel bedankt voor de inlichtingen!”

Hij wenkte Charly en de twee mannen verlieten haastig den winkel met zijn praatgragen eigenaar.

Toen zij op eenigen afstand van den winkel waren, zeide Raffles:

„Het is dus wel zooals ik dacht, „Red Murphy” had een hond noodig, die een fijnen neus heeft — maar waarvoor — dat is nu de groote vraag. En om daarop antwoord te krijgen, zullen wij geduld moeten oefenen en bij de katten in de leer aan.”

Raffles en Charly besteedden de rest van dien dag

om de noodige maatregelen te nemen, met het oog op hun plannen voor den volgenden dag.

Henderson werd ingelicht, want ook hij zou zijn deel hebben in de bespionneering van de twee bendeleden.

Reeds vroeg in den morgen van den volgenden dag trok Charly er het eerst op uit, nu met een motorrijwiel, zoodat hij niet afhankelijk zou zijn van de bereidwilligheid van heeren chauffeurs.

Hij stalde het rijwiel in een garage zoo dicht mogelijk bij de woning van „Red Murphy” en sloeg zijn kwartier op in een kleine kroeg, tegenover het huis gelegen.

En daar wachtte hij, nu en dan een nieuw glas bier bestellend, den geheelen morgen, met onuitputtelijk geduld.

Weliswaar begreep hij volstrekt niet wat Raffles achter de zaak kon zoeken en vond hij voor zich de geheele kwestie onbelangrijk, maar daaraan dacht hij niet — Raffles had hem verzocht, hier op post te gaan staan — en hij zou er niet wijken — al duurde het den geheelen dag.

Nu en dan zag hij de gestalte van „Red Murphy” achter het raam op de tweede verdieping van het huis, maar dat was ook alles.

Neen — toch niet — twee malen werd de terrier uitgelaten door een jonge vrouw in een roode blouse, en met slordig opgemaakt haar.

Maar voor het overige gebeurde er niets bijzonders.

Om twaalf uur was Charly genoodzaakt, snel zijn vertering te betalen, en de kroeg te verlaten, want de deur van het huis aan de overzijde ging open en „Red Murphy” verscheen met de terrier aan een eind touw.

Voorzichtig volgde Charly hem.

De kerel ging met den hond de straat af, en begaf zich toen langs een zijstraat naar het veld, waar Raffles en Charly hem den vorigen dag hadden bezig gezien.

Charly gluurde door het gat in de schutting, en woonde nu hetzelfde spelletje van den vorigen dag bij — met dit verschil evenwel, dat de hond reeds groote vorderingen scheen te hebben gemaakt.

Shyman had blijkbaar niet te veel gezegd van de schranderheid en leerzaamheid van het dier.

De les duurde ruim een uur, en toen begaf „Red Murphy” zich weer naar zijn huis — en Charly

zocht een anderen observatiepost uit, daar hij het wel wat gewaagd vond, nogmaals zoolang in het wijnhuis te blijven, waar hij dien geheelen ochtend had doorgebracht.

Om twee uur verscheen Henderson, om hem af te lossen.

De reus deelde hem mede, dat hij reeds in de andere kroeg was geweest, maar die dadelijk weer verlaten had, na er voor de leus een erbarmelijk slechte whisky te hebben gedronken, toen hij Charly er niet vond.

De jonge man wees hem het huis aan, en zeide hem, wat hij te doen had, ingeval „Red Murphy” met den hond zijn huis mocht verlaten.

Maar dien avond gebeurde er niets bijzonders.

Raffles kwam om tien uur des avonds, want hij

achtte het niet ondenkbaar, dat de roodharige schavuit des nachts er met den hond op zou uitgaan.

Maar ook dien nacht bleef alles rustig.

Zoo geschiedde het ook den volgenden morgen en middag.

Maar om zes uur in den middag, toen het langzaam begon te duisteren, ging de telefoon over in de werkkamer van John Raffles.

En aan het andere eind van de lijn klonk de stem van Henderson, die dienst had, en mededeelde, dat „Red Murphy” en nog een andere kerel vijf minuten geleden met den hond waren vertrokken, vermomd met valsche baarden, en tamelijk goed gekleed en dat hij, Henderson, hen nu volgde, en zoo spoedig mogelijk zou mededeelen waar zij bleven

Een goede cigar
Dubec 3.

HOOFDSTUK III.

Aan het doel van de reis.

Het was bijna twee uur later, en Raffles en Charly hadden reeds het middagmaal gebruikt in de kleine eetzaal van het huis in de Regentstreet, toen de telefoon nogmaals overging en Henderson een nieuwe mededeeling deed.

De twee bandieten met den terrier waren nu in een logement aan de Pomeroy Street, niet ver van de Old Kent Street, in de wijk Hatchham, een der Zuid-Oostelijkste buurten van Londen.

Hij, Henderson, zou zijn meester wachten in een kleine, Italiaansche slijterij, vier huizen van het logement gelegen, dat het nummer 76 droeg.

Raffles en Charly verzuimden geen oogenblik.

Zij waren op alles voorbereid, en behoefden dus slechts hun pet te grijpen, en hun revolvers in hun zak te laten glijden.

Hun vermomming hadden zij nog niet afgelegd.

De snelle, kleine auto stond gereed in de garage.

Terwijl Charly de breede deur opende, die direct op de stille zijstraat uit kwam, reed Raffles de auto naar buiten, en spoedig vloog het voertuig langs de straat.

Raffles volgde geruimen tijd den oever van de Theems, en zocht toen de breedste verkeerswegen op, die een grootere snelheid toelieten.

Binnen drie kwartier had hij Hatchham bereikt, en daar moest hij een agent den weg vragen.

Het bleek, dat de twee mannen nu nog slechts tien minuten rijdens van de Pomeroy Street verwijderd waren.

In de Old Kent Street stalden zij de auto in een verhuurinrichting, en daarop gingen zij te voet de Pomeroy Street in.

Zij bevonden zich hier in een der voorsteden van Londen, waar de huizen tamelijk ver uit elkaar liggen.

Op tien minuten gaans bevond zich een ontzaglijk groot rangeerterrein.

De Pomeroy Street liep uit op een straatweg, welke Londen met een kleine stad in het Zuiden verbond.

Hier en daar waren huizen in aanbouw te zien.

Na ongeveer een kwartier geloopt te hebben, bereikten de twee mannen een wijnhuis, dat blijkens het opschrift in het Engelsch zoowel als in het Italiaansch aan een zoon van het zonnige land der citroenen toebehoorde.

Zij traden daar binnen en Henderson was de eerste, dien zij daar in het oog kregen.

De reus zat dicht bij den ingang en had hen heel goed gezien, maar daar hij niet wist of Raffles goedkeurde, dat hij hem zou kennen, zoo deed hij of hij hem nooit gezien had.

Maar zijn meester gaf hem een snellen wenk, door hem alleen gezien, en de reus betaalde zijn vertering en verliet het wijnhuis.

Raffles en Charly dronken staande aan de toonbank een glas tamelijk goeden Italiaanschen landwijn, en gingen daarop eveneens naar buiten.

Henderson stond op tien passen afstand te wachten.

„Wel James,” begon Raffles, „waar zijn nu de kerels?”

„Nog altijd in het logement, Mylord!”

„Waar is dat?”

„Daar waar het roode licht boven de deur brandt.”

„Weet je zeker dat zij niet heengegaan zijn gedurende den tijd, dien je in het wijnhuis hebt doorgebracht?”

„Daar zat ik nog geen vijf minuten, toen gij kwaamt, Mylord. Ik had al dien tijd voor het logement op wacht gestaan, zonder gezien te worden, en ben pas hierheen gegaan, toen ik door de ruiten

van de eetzaal van het logement zag, dat de twee mannen een souper hadden besteld, en aan het eten waren gegaan."

„Dat heb je knap gedaan. En vertel ons nu eens of zich onderweg iets bijzonders heeft voorgedaan en waar de twee kerels met hun hond zijn beland."

„Zij vertrokken eenige minuten voor ik u voor de eerste maal telefoneerde, Mylord. Ik maakte mij al gereed, mijn motorrijwiel te gaan halen, maar zij lieten een paar auto's passeeren, en ik begreep dat zij te voet zouden gaan, dat was ook natuurlijk, omdat anders de hond geen spoor zou kunnen ruiken."

„Dus zij zijn te voet hierheen gekomen? Maar het duurde bijna drie uur voor je ons opnieuw telefoneerde," merkte nu Charly op, die aandachtig had toegeluisterd. „De weg van de Milton Street tot deze straat is toch veel korter — ternauwernood ander half uur!"

„Hebben zij soms een omweg gemaakt?" vroeg Raffles.

„Ja, Mylord! Zij zijn eerst naar het gebouw van de Fransche Legatie gegaan en daar stonden zij eenigen tijd stil."

Raffles meende niet goed verstaan te hebben, en Charly liet een kreet van verwondering hooren.

„Ik kon niet al te dicht bijkomen, want het legatiegebouw ligt tamelijk afgezonderd, maar ik meen gezien te hebben, dat zij den hond ergens aan lieten ruiken, en toen gingen zij weer verder. Een hunner, een groote roode, had het dier aan een touw."

„Trok het nog al sterk?"

„Ja, het deed alle moeite, om zoo snel mogelijk vooruit te komen."

„En het liep met den neus naar den grond?"

„Voortdurend."

„En van de legatie kwamen zij regelrecht hierheen?"

„Neen, zij gingen eerst nog naar Shepherd Bush."

„Dat is kras!" mompelde Raffles. „Wat hadden zij in Shepherd Bush te maken?"

„Daar stonden zij weer stil voor een mooi, groot huis. De hond snuffelde driftig rond, en jankte, zachtjes."

„En die twee kerels — wat deden die?"

„Ik geloof, dat zij in zich zelve stonden te vloeken, Mylord. Ik kreeg den indruk dat de hond het spoor bijster was. Maar dat scheen toch niet het geval

te zijn. Want na eenigen tijd gaf de terrier een soort schreeuw van vreugde, en hij zette het zoo hard op een loopen, dat de kerels moeite hadden hem bij te houden."

„Waar ging de reis toen heen?" vroeg Charly, wiens nieuwsgierigheid tot het uiterste geprikkeld was.

„Eerst weer een eind denzelfden weg terug, mijnheer Brand — en toen ik dacht dat het beest ons weer naar de legatie terug zou brengen, sloeg hij ineens een andere straat in — en van dit oogenblik af vergiste hij zich niet meer, maar liep regelrecht naar een van de laatste huizen van de stad, dat heelemaal afgezonderd ligt, op een honderd passen hier vandaan. Zoodra de twee kerels gezien hadden dat de hond aan het lage tuinhek van dat huis begon te krabbelen, liepen zij terug en zochten het logement op. Van de ramen van dat kleine hotel kan men het huis duidelijk zien."

Raffles keek een oogenblik strak voor zich heen, en zeide toen hoofdschuddend:

„Nu, de zaak neemt een keer, dien ik zeker niet verwacht zou hebben, de Fransche legatie ! Je weet natuurlijk zeker, dat je je niet vergist kan hebben, James?"

„Daar is geen sprake van, Mylord!" antwoordde de reus. „Ik ken het gebouw heel goed. Er hangt een schild boven het raam van de eerste verdieping, juist boven de straatdeur."

„En de hond liep daar regelrecht opaan, zonder te aarzelen?" vroeg Raffles verder.

„Alsof hij er aan een touw naar toe getrokken werd, Mylord!"

„Heb je het nummer van het huis in Shepherd Bush in je geheugen geprent?"

„Nummer 317, Mylord."

„De naam van den bewoner?"

„Er stonden verscheidene namen naast de deur."

Raffles stond nog eenigen tijd in gedachten verzonken, maar eensklaps gaf hij zich zelf met de vlakke hand een slag op het voorhoofd, en slaakte een half onderdrukten kreet.

„Wat is er?" vroeg Charly verwonderd.

„Wat er is? Ik ben een ezel — dat is er! Wacht hier een oogenblik — ik wil gaan zien of die Italiaan er geen adresboek op nahoudt!"

En Raffles ijldes weg, terwijl Charly en Henderson elkaar verlegen vragend aankeken.

„Wat kan Mylord nu in 's Hemelsnaam met een adresboek willen doen?” mompelde Henderson.

„Dat vraag ik mij ook af, Henderson!” kwam Charly. „Maar ik geloof dat Mylord al iets ontdekt heeft, waarvan wij nog geen flauw begrip hebben. Wij zullen het spoedig zien.”

Het duurde niet lang, of Raffles keerde uit het wijnhuis terug.

Zijn oogen schitterden.

Hij vroeg op fluisterenden toon:

„Weet je wie er in Shepherd Bush op 317 woont, waarde Charly?”

„Neen!”

„De Fransche Legatie-secretaris, Vicomte Gontran de Gerville. Je kent hem wel?”

„Of ik hem ken? Een uil, een diplomaat, die het alleen ver zal brengen door zijn connectie. Een sukkel, een leeghoofd!”

„Je kenschetst hem daar zeer juist. Maar je vergeet iets — hij is schatrijk. En dan schijnt je nog een kleinigheid te ontgaan!”

„Wat dan?”

„Het feit, dat Burggraaf de Gerville al sedert bijna een week spoorloos verdwenen is!”

Charly keek Raffles een oogenblik met groote oogen aan, en stamelde toen:

„Mijn hersens — waar zijn mijn hersens. Het verhaal heeft in alle bladen gestaan. Zeker — vandaag juist een week geleden, is Gerville van de legatie niet in zijn huis aangekomen en van dat oogenblik vermist men hem! Maar wat hadden die kerels met hun hond dan toch voor zijn huis te maken?”

„Ja, dat is een ingewikkelde kwestie, Charly,” gaf Raffles ten antwoord. „Die zullen wij echter gemakkelijker kunnen oplossen, dan je wel denkt. Het voornaamste is voorloopig, dat wij nu weten, waar de vermiste Legatie-secretaris zich op het oogenblik bevindt!”

„Weten we dat?” vroeg Charly verbluft. „Ik weet niets!”

„Kom, kom, hij is natuurlijk in het huis, waarheen de terrier „Red Murphy” en zijn makker gevoerd heeft!”

HOOFDSTUK IV.

Raffles is van de partij.

Charly staarde Raffles een tijdlang verstomd aan.

Toen barstte hij uit:

„En welke bewijzen heb je daarvoor?”

„Alleen de bewijzen, die het gezond verstand mij ingeeft — maar die zijn dan ook ruimschoots voldoende!” antwoordde Raffles bedaard. „De hond is immers nergens anders geweest dan aan de Fransche Legatie en aan het huis van den verdwenen secretaris? Of laat ik inplaats van het woord „verdwenen” liever gebruiken de term „ontvoerd”, want dat zal wel beter met de werkelijkheid strooken!”

„Wat! Denk je, dat Gontran de Gerville ontvoerd is? Met welk doel dan?”

„Natuurlijk om van zijn familie een grooten losprijs te vragen. Het is niet eens zoo kwaad bedacht, dat moet ik zeggen!”

„Maar daar is niets van bekend!”

„Het is niet onmogelijk, dat Gerville tot dusverre geweigerd heeft, aan zijn familie te schrijven. Hij moet heel gierig zijn.”

„En zoo iets zou mogelijk zijn in een stad als Londen?”

„Waarom niet? Het is hier wel meer voorgekomen. Nog geen vijf jaar geleden is hier een rijke bankier uit zijn huis gelokt, en degenen die het deden, verdienden er vijf duizend pond sterling aan! Te New-York hebben wij slechts weinige maanden geleden iets dergelijks bijgewoond! En die Burggraaf de Gerville is een sul.”

„Je neemt het mij niet kwalijk, maar ik zou het moeten zien om het te gelooven,” kwam Charly hoofdschuddend.

„Nu, morgen zul je je zelf kunnen overtuigen, want wij gaan deelnemen aan deze tragie-comedie!”

„Wat? Je wilt naar dat huis gaan?”

„Welzeker. Maar om op je bezwaren terug te komen — als de burggraaf daar niet is wil je mij dan eens uitleggen, waarom de hond, na aan zijn huis te zijn geweest, juist daarheen liep?”

„Maar wat moeten die twee kerels dan van hem?” riep Charly wanhopig uit. „Die hebben hem natuurlijk niet helpen ontvoeren, anders hadden zij geen hond noodig om zijn spoor te vinden.”

Raffles dacht een oogenblikje na, en hernam toen:

„Wat zeg je van deze oplossing: „Red Murphy” en zijn kameraad hebben oorspronkelijk deel uitgemaakt van den kleinen troep, die den secretaris ontvoerde. Maar de anderen hebben hen op het laatste oogenblik, nadat de man in hun handen was, een rad voor de oogen gedraaid, om zooveel te minder deelgenooten te hebben, als het op het verdeelen van den losprijs aankwam. Achter hun rug om hebben zij hun gevangene naar een plek gebracht, onbekend bij die twee, die daar nu in hun hotelkamer op den loer liggen. Maar „Red Murphy” en zijn kornuit zijn er de personen niet naar, om zich zoo maar terzijde te laten dringen. Zij weten een stuk goed van den secretaris machtig te worden, schaffen zich een hond aan, en richten dien af. Als dat gebeurd is, gaan zij op onderzoek uit met den hond en deze wijst hun het huis aan, waar de ontvoerde secretaris zit opgesloten. Heb je iets tegen deze redeneering?”

Charly aarzelde met zijn antwoord, en Raffles klopte hem glimlachend op den schouder.

„Laten wij dit voorloopig maar aannemen, mijn waarde. Het is werkelijk de beste oplossing. Morgen zullen wij zien, wie gelijk had, of liever, of mijn

redeneering opgaat, want ik moet wel tot de slotsom komen, dat jij er in deze zaak geen scherp omlijnde meening op nahoudt."

„Nee, en daar kom ik recht vooruit," zeide Charly.

„Wij zullen dus nu maar gaan slapen?"

„Zooals je wilt, als jij mij maar wilt zeggen, waar je dat denkt te doen?"

„Zou er in het logement van onze vrienden „Red Murphy" en zijn makker geen plaats meer zijn?" was de wedervraag van Raffles.

„Dat is best mogelijk, maar ik acht het wat al te gevaarlijk ons aan die kerels te vertoonen. Je kunt immers niet weten, of zij ons niet opgemerkt hebben, toen wij stonden te kijken voor het gat in de schutting."

„Dat is niet geheel en al uitgesloten," hernam Raffles peinzend. „Dan heb ik een ander, en ik meen een heel goed plan, wij zullen niet in het logement slapen naar in het huis daar ginds."

Het scheelde niet veel, of Charly had een luiden schreeuw van verbazing en schrik gegeven.

„Wat! In dat huis! Dat misschien van den kelder tot den zolder vol boeven zit?"

„Kom, zoo erg zal het wel niet zijn," meende Raffles glimlachend. „Als er twee of drie zijn zal het mooi zijn."

„Maar denk je dan, dat die kerels je zoo maar zullen binnenlaten?"

„Nee, Charly, dat denk ik niet, want ik ben niet gek. Wij zullen niet zoo dwaas zijn, aan de deurbel te trekken, maar wij zullen eenvoudig binnen klimmen zooals wij wel eens meer doen. Ter onzer bescherming zal Henderson vlug naar ons huis gaan, en Busto, mijn eigen terrier halen. Dan zullen wij zoo veilig zijn als in Abrahams schoot, en wij hebben morgen het voordeel, dat wij ter plaatste zijn voor „Red Murphy" en compagnie."

„Maar Henderson zal minstens anderhalf uur noodig hebben om heen en terug te gaan," opperde Charly.

„Dan zullen wij kalm op hem wachten in het wijnhuis van den Italiaan. De wijn was er werkelijk niet zoo slecht. Het is nu over twaalfen — Henderson kan dus juist op een goeden tijd voor onze kleine onderneming terug zijn."

De reus, die al dien tijd geen woord gezegd had, merkte nu kalm op:

„Ik zal Busto gaan halen, Mylord, en over anderhalf uur ben ik terug."

Hij kwam even aan zijn pet, en verdween in de duisternis.

Raffles en Charly begaven zich weder naar het wijnhuis, en traden de gelagkamer binnen.

Zij bestelden een flesch wijn, en kortten zich den tijd met een spelletje domino.

Juist om half twee, toen bijna alle gasten reeds vertrokken waren, klonk buiten het bekende fluitsen van Henderson.

Op eenigen afstand stond Henderson met een prachtige terrier, die kwispelend, maar zonder eenig geluid te geven, naar Raffles toeging.

Deze streelde het dier over den mooien kop, en zeide zacht:

„Nu zullen wij het er op wagen. Er is geen sterfeling meer op den weg te zien, en voor zoover het van hier te zien is, brandt er in het huis geen licht meer."

De drie mannen zochten spoedig de schaduw van de zware boomen op, die hier aan weerszijden van den weg stonden, en na eenigen tijd hadden zij het huis bereikt, hetwelk Henderson hun had aangeduid.

Het lag een eind van den weg af, waarvan het gescheiden was door een kleinen, maar dicht begroeiden tuin.

De naaste huizen lagen zeker op vijftig meter afstand.

Het lage gebouw was dan ook bij uitstek geschikt voor het doel, hetwelk er volgens de opvatting van Raffles aan gegeven was.

Het huis was geheel donker, en alles daarbinnen scheen in diepe rust te zijn.

„Zouden er in het geheel geen bewakers zijn?" vroeg Charly fluisterend. „In dat geval hebben wij niets anders te doen, dan den burggraaf wakker te maken, en hem in vrijheid te stellen....."

Hij hield op, toen hij den eigenaardigen blik in de grijze oogen van den Grooten Onbekende zag.

„En de losprijs dan?" kwam Raffles koeltjes. „Verbeeldt je je soms, dat ik mij al die moeite geef, en hier in het holste van den nacht op de grens van Londen rondzwalk ten pleziere van dien rijken ezel? Ik denk er niet aan."

„Maar wat zijn dan eigenlijk je plannen?" vroeg Charly haperend.

„Dat weet ik zelf nog niet. Het zal van de omstandigheden afhangen. Maar dat ik je wel zeggen, dat de heeren, die Gerville hebben opgelicht, niet zonder meer met den losprijs zullen gaan strijken, als ik er iets aan doen kan. En dat kan ik.”

Zonder verder te luisteren, wipte Raffles vlug als een haas over het lage hek en het volgende oogenblik was hij onder de dikke takken van de zware boomen verdwenen.

Charly en Henderson volgden zoo snel zij konden en zij vonden Raffles terug aan den voet van den zijmuur, waar hij reeds bezig was, de sluiting van een venster te breken.

Hij deed dit zoo handig en geruischloos, dat er niets te hooren viel dan het zachte krassen van een stuk staal over het hout.

Binnen enkele tellen was het luik geopend, en het raam opengeschoven.

Volgens zijn gewoonte, bleef Raffles bijna een vol kwartier wachten, alvorens naar binnen te klimmen, om er zeker van te zijn, dat men hem niet gehoord had.

Charly, Henderson en Busto volgden hem op den voet, zonder eenig geruisch te maken.

De drie mannen stonden nu in een vrij groot, schaars gemeubeld vertrek.

Een paar stoelen en een groote tafel — en dat was alles.

Raffles had het luik weder zorgvuldig geopend, en maakte nu licht, met behulp van zijn zaklantaarn.

De kamer had slechts een deur, die op een breede gang bleek uit te komen.

Zij volgde deze gang, tot zij de trap bereikten, die naar de eerste en de tweede verdieping leidde.

Meer verdiepingen had het huis niet, als men den zolder ten minste niet mede rekent.

Achter elkander bestegen de mannen de trap, en pas op de zolderverdieping hield Raffles stil.

Er bevonden zich hier een paar kamers, waarvan de deuren openstonden.

Maar geen van die kamers was gemeubeld.

„Dat is lastiger!” mompelde Raffles. „Ik had er aan moeten denken, dat er in dit huis wel eens niet op ons gerekend kon zijn. Met andere woorden — er zijn hier geen bedden tot onze beschikking!”

Maar Henderson was al eens verder gaan neuzen, en hij kwam nu weder terug met de blijde tijding,

dat hij op een kleine vliering een groote hoeveelheid stroo had aangetroffen.

Blijkbaar behoorde er een stal bij het huis, of was het een stalhouderij geweest of was het dit nog.

In ieder geval — zij konden zich geluk wenschen met deze ontdekking, want een bos stroo was voor deze geharde mannen minstens even goed als een veeren bed.

Zij togen dus naar de vliering, trokken hun jassen uit, legden die op het stroo, openden het venster en strekten zich wel behagelijk op dit primitieve leger uit, om een welverdiende nachtrust te genieten.

Busto had zich een plaatsje veroverd aan de voeten van Raffles en het duurde niet lang, of het viertal sliep gerust.

Zooals gewoonlijk was Raffles den volgenden morgen het eerste wakker.

Hij wierp een blik op zijn horloge, dat hij aan een spijker aan den muur had gehangen.

Het was half zeven.

Raffles rekte zich eens uit, en wierp een blik om zich heen.

Het was klaarlichte dag, en hij kon nu de vliering goed opnemen.

Zij was vrij groot, en gesloten met een stevige deur.

Het vlieringraam was niet groot, en schuins in het dak geplaatst.

Toen Raffles opstond en er voor ging staan, reikte hij juist met zijn hoofd boven den benedenrand.

Hij kon in de verte de eerste huizen van Londen zien, en verder dwaalde zijn blik over de malsche weilanden en de zacht glooiende heuvels ten Zuiden van de wereldstad.

Op dat oogenblik werd zijn aandacht getrokken door het gedrag van Busto.

De hond was opgestaan, en stond zacht brommend met de ooren in den nek, en schitterende oogen, de tanden ontbloot, voor de deur.

En voor Raffles het had kunnen verhinderen barstte hij in een woedend gekef uit, terwijl hij tegen de deur opsprong.

„Stil liggen!” beval Raffles.

Dadelijk gehoorzaamde de hond, maar hij bleef voortdurend naar de deur kijken.

Charly en Henderson waren aanstonds wakker ge-

schrikt door het woedend geblaf van den terrier, en de jonge man vroeg zacht:

„Wat moet dat beteekenen? Waarom gaat Busto zoo te keer?”

„Hij ruikt vijanden,” zeide Raffles bedaard.

„Maar zij zullen het dier in het geheele huis hebben gehoord,” riep Charly uit.

„Dat is wel waarschijnlijk. Kom, sta op, dan zullen wij maar dadelijk handelend optreden.”

Raffles trad op de deur toe, en wilde ze openen.

Maar op hetzelfde oogenblik werd op den zolder een gerucht vernomen van een zwaar stuk hout, dat ergens op valt.

De deur bewoog even en toen werd het weer stil. Raffles lichte den klink op.

Hij kon de deur echter niet open krijgen.

„Duivels, zij hebben ons opgesloten!” riep hij uit.

Aan den anderen kant klonk een schor lachje.

En een heesche stem zeide:

„Dat heb je goed geraden, kameraad. Dat zal je leeren om bij nacht en ontijde de huizen van fatsoenlijke menschen binnen te dringen. En ik verzeker je, dat je er niet uitkomt, voor ik den boom weer van de deur heb genomen. Het is er eentje van een hand dik, weet je! Ja, als je hond mij niet gewaarschuwd had, dan zou ik er misschien leelijk voorstaan. En nu wil ik je groeten. Over een paar uren zal ik je misschien in vrijheid komen stellen — maar zeker weet ik het niet!”

Er klonken schreden, die zich langs de trap verwijsden.

Raffles snelde naar het venster en wierp een blik naar beneden.

De weg maakte een groote bocht en ofschoon het vlieringvenster zich aan de achterzijde van het huis bevond, kon hij toch een groot gedeelte van dien weg overzien.

Hij behoefde slechts enkele minuten te wachten.

Toen zag hij een vrij groote auto, die in snelle vaart den weg naar Londen insloeg.

Er zaten twee mannen in, en een derde zat achter het stuurwiel.

Raffles verliet het venster, en liep op de deur toe.

Toen wierp hij een vragenden blik op Henderson.

„Er zit een boom van tien duim dik op deze deur, James,” zeide hij. „Wat denk je er van? Wij zouden hier graag weer uit willen, weet je?”

„Wij zullen het eens probeeren, Mylord,” kwam de reus kalm.

Hij zette zijn voeten schoor tegen een uitstekende plank in den vloer, en drukte zijn geweldige schouders tegen de deur.

Zij was dik en stevig, en de planken waren zeker anderhalve duim dik.

Ook de hengsels waren nieuw en sterk.

Het lichaam van den reus spande zich als een stalen staaf, en zijn adem kwam met stooten uit zijn borst.

En — — de deur begon in het midden te buigen!

Toen — — een oorverdoovend gekraak — — en Henderson viel met deur en al op den vloer.

Hij had den zwaren boom eenvoudig midden door gebroken, alsof het een lucifer geweest was.

Dadelijk sprong hij weer op, en veegde zich de houtsplinters van de kleeren, terwijl Raffles hem goedkeurend op de machtige schouders klopte.

„Dat doen niet velen je na, mijn jongen!” zei hij bewonderend. „En nu snel naar beneden!”

De drie mannen verlieten den zolder en daalden de trap af.

Op de bovenste verdieping doorzochten zij alle vertrekken, maar zij vonden er niets, zelfs geen enkel meubelstuk.

Op de eerste verdieping had hun onderzoek geen beter resultaat.

Overal stonden de deuren open en zij konden ongehinderd binnen gaan, maar ook in deze kamer viel niets te bespeuren.

Gelijkvloersch echter waren verscheidene deuren, die op slot bleken te zijn.

Raffles opende ze met zijn loopers, en hier vonden de drie mannen eenige meubelstukken, die aantoonde, dat de vertrekken bewoond waren geweest.

In een er van vonden zij twee ijzeren ledikanten, en de bedden waren dien nacht blijkbaar beslapen.

Er bleef nu nog een deur te openen, die zeer sterk en met ijzer beslagen bleek te zijn.

Raffles had hier eenige moeite met het slot, maar eindelijk sprong het toch open.

Op den drempel stonden de drie mannen een oogenblik stil en keken naar den zwaarlijvigen man, die in het midden van de kamer op een leunstoel

was vastgebonden, waarvan de pooten in den vloer waren vastgeschroefd.

Dat was de Fransche Legatie-secretaris Vicomte Gontran de Gerville!

Hij was zeker niet ouder dan acht en twintig jaar, maar zijn corpulentie deed hem heel wat ouder schijnen.

Zijn breed gezicht was versierd met een klein, zwart snorretje, dat echter heel wat geleden had door het onafgebroken verblijf in dit vertrek.

De kamer had maar een raam, en dat was van stevige tralies voorzien, terwijl het bovendien met een zwaar luik kon worden afgesloten.

In een hoek lag een stroomatras, en daarnaast stond een wrakke waschtafel uit een bazar.

Er hing een muffe lucht in de kamer, die blijkbaar in het geheel niet gelucht was.

De Franschman keek de binnendringenden een oogenblik verschrikt aan, en vroeg toen in slecht Engelsch:

„Wij zij gij? Behoort gij ook tot die schurken?”

„Non, monsieur le Vicomte,” antwoordde Raffles hoffelijk. „Wij ontkennen alle relaties met die heeren!”

„Maar dan komt gij mij bevrijden!” riep de Legatie-secretaris verheugd uit.

„O, daar is nog altijd een onderscheid tusschen!” merkte Raffles koeltjes op. „Maar in ieder geval zullen wij de touwen losmaken, welke u zoo weinig gracieus op dien stoel vasthouden!”

Hij gaf Henderson een wenk, en deze had in een oogenblik de dikke touwen losgemaakt.

Burggraaf de Gerville stond met eenige moeite op, rekte zijn armen met een zucht van welbehagen uit, boog zijn dikke beenen in een diepe kniebuiging, alsof hij aan het turnen was in een gymnastiekzaal, en geeuwde onbedaarlijk.

Toen wendde hij zich tot Raffles en zeide:

„Nu, ik behoef u niet te zeggen, dat ik u zeer erkentelijk ben voor uwe bemoeiingen, gij weet zeker wel, dat de politie ten verzoeken van mijn familie een bedrag van drie honderd pond sterling had uitgelooft voor degenen, die mijn verblijfplaats wist aan te wijzen?”

„Drie honderd pond? Wel verbazend! Wat een bedrag!” riep Raffles spottend uit. „Uwe familie schijnt u zeer hoog te taxeeren, mijn waarde Vicomte!”

Raffles had dit alles in het Fransch gezegd, en de ander keek den gewaanden arbeider verbaasd aan.

„Gij spreekt uitstekend Fransch,” zeide hij. „Zijt gij een Engelschman?”

„Volbloed Londenaar, Vicomte!”

„Nu, dan maak ik u mijn compliment,” hernam de Fransche Legatie-secretaris. „Gij kunt dus de drie honderd pond gaan toucheeren. Maar laten wij nu geen tijd meer verliezen, ik wilde nu wel vertrekken!”

„Dat kan ik mij levendig voorstellen, waarde burggraaf,” hernam Raffles op denzelfden spottenden toon, „maar ik stel er bijzonderen prijs op, eens uit uw eigen mond te vernemen, hoe de zaken zich eigenlijk hebben toegedragen — te weten hoe men u ontvoerd heeft!”

„Wel,” zeide de Gerville een weinig ongeduldig, „dat is in een paar woorden verteld: Ongeveer een week geleden bevond ik mij des avonds in het gebouw van de Fransche Legatie, waar ik een en ander te doen had, waarvan de aard u wel niet zal interesseeren. Ik had mijn auto laten wachten. Na verloop van een uur verliet ik het gezantschapsgebouw weder en stapte in mijn wagen. Ik riep mijn chauffeur toe mij naar huis te brengen, en lette in het eerst in het geheel niet op, welken weg wij volgden. Maar toen de auto bijzonder snel begon te rijden, keek ik eens naar buiten en bemerkte, dat wij in een gedeelte van Londen waren, waar ik in het geheel niets te maken had. Ik tikte tegen de voorruit, meenende dat mijn chauffeur mij niet verstaan had, maar de man reed snel door, en scheen niets te hooren. Ik werd ongerust, vooral omdat de auto hoe langer hoe sneller begon te rijden, en omdat de rit veel langer duurde dan waarop ik gerekend had. Eindelijk stond de wagen stil met een schok, die mij half van de bank wierp, het portier vloog open en twee kerels drongen naar binnen, die mij een geladen revolver voorhielden.”

„Dat was indiscreet van die lieden!” merkte Raffles hoofdschuddend op. „En verder?”

„Wel, zij sleepten mij uit de auto, en dwongen mij, dit huis binnen te gaan.”

„Weet gij zeker, dat er niet meer dan drie mannen waren, met den chauffeur meegerekend?”

„Heel zeker!”

„Hebt gij er hier in huis ook nooit meer dan drie gezien?”

„Nooit!”

„Hoe was de behandeling?”

„Infaam, mijnheer, eenvoudig infaam!” barstte de Fransche Edelman uit. „Men zette mij des morgens havermout, schol en geroosterd brood voor. En ik heb nog nooit iets anders kunnen verdragen dan lichte chocolade. Om een uur een middagmaal, dat misschien

een polderwerker bekomen zou zijn, maar dat mij als een steen op de maag lag, en des avonds een herhaling daarvan.”

„Ja, dat was schandelijk,” beaamde Raffles hoofdknikkend.

„En de porties werden bovendien hoe langer hoe kleiner!” riep de secretaris uit.

„Dat is nog veel erger, maar dat deden zij natuurlijk om u te dwingen!”

Dubec 3 is **DE** Cigaret.

HOOFDSTUK V.

De zaken nemen een gevaarlijken keer.

Een oogenblik heerschte er stilte in het vertrek, en toen hernam Raffles:

„Wat wilden zij eigenlijk van u?”

„Geld natuurlijk!” riep Gerville. „Zij wilden, dat ik een briefje schreef voor mijn broeder bestemd, die hier ook een diplomatieke betrekking vervult, waarin ik hem verzocht, aan de bringers vijf duizend pond te betalen, en vooral de politie niet in de zaak te mengen, daar mij dat in groot gevaar zou brengen.”

„En dat hebt gij tot dusverre geweigerd?”

„Ik ben sterk geweest — tot vanmorgen mijnheer!”

„Wat wilt gij zeggen?” riep Raffles door een onaangenaam voor gevoel aangegrepen. „Hebt gij dat briefje aan uwen broeder dus vanmorgen geschreven?”

„Ja, ik heb er nu bitter berouw van. Als ik een kwartier of een half uur had gewacht, dan zoudt gij er geweest zijn, en die schurken overvallen en weggevoerd hebben!”

„Dus — die drie kerels, die hier vanmorgen waren.?”

„Zijn nu met het briefje onderweg naar het huis van mijn broeder.”

Raffles balde de vuisten en stampvoette driftig.

„Dan hebben wij hier een kostbaren tijd verbabeld!” mompelde hij voor zich heen.

„Maar als wij nu dadelijk naar mijn broeder telefoneeren, dan vangen die drie schavuiten bot!” riep Gerville uit.

„Zijn naam en adres!” beval Raffles op korten toon.

„Baron Jaques de Gerville, Worchester road 67.”

„Prachtig, dan is er nog niets verloren. Gaat u maar weer op uw stoel zitten.”

„Wat?” schreeuwde de rampzalige Legatie-secretaris. „Wilt gij mij hier laten?”

„Ja, burggraaf, nog eenige uren geduld — en gij zult vrij zijn. Ik ben wel genoodzaakt, te zorgen, dat gij mij niet op de vingers kunt zien. Maar nooit zou ik dulden, dat zulk een groot bedrag in handen van leden eener beruchte dievenbende kwam!”

„Maar wat wilt gij dan met dat geld doen, verondersteld dat gij het den kerels kunt afnemen!”

„Het in mijn eigen zak steken.”

„Dat is kras!” bulkte de secretaris wanhopig. „En zooeven zeidet gij, dat nog niets verloren was!”

„En dat herhaal ik — er is niets verloren — — voor mij tenminste!”

Gerville liet zich radeloos op den stoel neervallen, en in een wip waren de touwen weder bevestigd, de gordijnen werden dichtgetrokken, en Raffles boog voor den gevangene en zeide:

„Het spijt mij waarlijk, dat ik genoodzaakt ben u hier nog eenige uren vast te houden, mijn waarde Vicomte. Maar zeg zelf eens, of een man als John Raffles kan toelaten, dat anderen, zijn ergste vijanden, een zoo groot bedrag voor zijn neus wegkapen. Luister eens — ik zal eerlijk met u zijn. Gij komt voor op het kleine lijstje van kandidaten, die op de nominatie staan, den een of anderen nacht door uw dienaar te worden bestolen. Gij zijt buitengewoon rijk, gij zijt nogal gierig en aan openbare noch aan geheime liefdadigheid doet gij veel, redenen te over, om uw brandkast eens te onderzoeken. Hier geschiedt dus niets anders, dat dat ik een weinig op de onver-

mijdelijke gebeurtenissen vooruit loop. En ik bespaar u den schrik van een nachtelijk bezoek. Maar nu is het de hoogste tijd om u te verlaten, want de kerels zijn ons een heel eind vooruit. Tot ziens, monsieur le Vicomte, het was mij zeer aangenaam."

„Dadelijk naar de garage waar wij onze auto gestald hebben," zeide Raffles onder het loopen. „Ik ben blij, dat wij zulk een snellen wagen hebben genomen. De Worchester Road is heelemaal aan het andere einde van Londen, minstens drie en een half uur rijdens hier vandaan. Op dat traject kunnen wij de kerels nog wel inhalen, want zij zijn niet langer dan een half uur voor ons vertrokken."

Zoo snel zij konden, begaven de drie mannen zich naar de garage, waar de renwagen gestald was, en een paar seconde later stootte de wagen heen.

Henderson zat achter het stuurwiel, en Charly had naast Raffles in de auto plaats genomen, terwijl Busto een plaatsje tusschen hen in had gevonden, en zich zeer scheen te vermaken met den snellen rit.

En Henderson reed snel!

Hij scheen te begrijpen dat zijn meester tot iederen prijs de drie kerels, die nu voor hem uitreden, een poets wilde spelen, en hij liet de auto loopen wat zij kon.

Met opzet volgde hij de breedste en stilste straten, teneinde de snelheid zoo hoog mogelijk te kunnen opvoeren.

Nadat er ongeveer anderhalf uur verstreken was, begonnen Raffles en Charly acht te geven op de voertuigen welke zij achterop reden.

Raffles had de kleur en den vorm van de auto, waarin de drie schelmen het huis in Hatchham verlaten hadden, goed kunnen opnemen.

Het was een vierpersoons Maxwell, donkerrood, en met leder gecapitonneerd.

De wagen had een Amerikaansche kap, die op het tijdstip van het vertrek was neergeslagen.

Maar hoe zij ook uitkeken — zij zagen geen auto, die er op geleek — wel roode auto's genoeg, maar dan waren het geen Maxwells, — of Maxwells — maar dan waren zij niet rood — of ook wel Maxwells die rood waren — maar dan misten zij de Amerikaansche kap.

En intusschen verstreek de tijd, en het zou geen drie

kwartier meer duren of zij zouden het huis van Baron Gerville bereikt hebben.

De auto van de drie schelmen was blijkbaar een zeer snelle wagen geweest.

Het was bijna twaalf uur, toen de auto eindelijk de Worchester Road indraaide. En zij hadden nog geen tien minuten in deze breede straat gereden of Charly slaakte een lichten kreet, en riep:

„Daar is het nummer — en de Maxwell staat voor het huis."

Charly had goed gezien — op honderd meter afstand stond een kleine, roode auto voor het trottoir stil, en een man leunde tegen de motorkap, met de armen over elkander geslagen, de blikken op de deur van het huis gevestigd.

Nauwelijk had Raffles den wagen in het oog gekregen, of hij boog zich voorover en tikte Henderson op den schouder, die onmiddellijk zijn wagen tot staan bracht.

„Rijden wij niet door?" vroeg Charly verbaasd. „Als zij ons maar niet op het laatste oogenblik ontsnappen!"

„Daarvoor koester ik geen vrees," zeide Raffles. „Ik rijd niet door — omdat ik hier voorloopig naar mijn zin sta. Een van mijn geliefkoosde stellingen is, dat er niets zoo gevaarlijk is als een stilstaande auto voor een onbekend huis — of het moesten er twee zijn. Ik weet niet, wat het is — maar ik vertrouw het maar half, dat die man daar zoo rustig naast zijn auto staat, met de armen over elkaar. Wat drommel, waarom zit hij niet achter het stuurwiel, gereed om dadelijk met zijn makkers het hazenpad te kiezen, zoodra zij het huis verlaten?"

„Hij moet toch eerst zijn motor weer aan zetten!"

„Nu, dan is het een wonderlijk driel. Ik zou in zulk een geval den motor natuurlijk niet afzetten, zoodat ik hem onmiddellijk weer op gang kon brengen, wanneer het noodzakelijk was!"

Een tijdlang werd er niet meer gesproken.

Raffles leunde een weinig voorover, en hield het gelaat strak op het fraaie huis van Baron Gerville gericht.

Het was, of hij gereed was, een katachtigen sprong te nemen, en zijn oogen glansden fel.

Nu en dan liet hij langzaam zijn blikken om zich heen varen, en keek met aandacht naar de agenten van politie, die rustig, met de handen op den rug, voorbij liepen.

Nadat er ongeveer tien minuten verlopen waren, wendde Raffles zijn gelaat naar Charly en vroeg op eigenaardigen toon:

„Vindt je niet, dat onze drie vrienden bijzonder lang werk hebben met een bezoek, dat hoogstens een paar minuten had mogen duren?”

„Ik moet erkennen, dat zij bijzonder lang treuzelen,” antwoordde Charly. „Dat is dunkt mij zeer gevaarlijk.”

„Het is zoo gevaarlijk, Charly, dat het eenvoudig niet aannemelijk is. Neen, neen, er moet iets gebeurd zijn, daar in dat huis, wat mij niet bevalt!”

Hij stond weder in de auto op, boog zich naar Henderson voorover, en zeide op zachten toon:

„Rijdt eens zoover terug Henderson, dat je die roode auto nog juist kunt zien en zorg er voor dat de politie je niet kan verjagen wegens stilstaan op een verboden plaats.”

Dadelijk schakelde de reus de achterwaartsche versnelling in, de auto reed langzaam achteruit, bijna 100 meter, om daar opnieuw stil te staan.

„Ik had het mij eigenlijk anders voorgesteld, Edward,” zeide Charly glimlachend. „Ik vermoedde eigenlijk, dat wij regelrecht naar binnen zouden zijn gegaan en ons zouden hebben voorgedaan als rechercheurs, die de drie oplichters kwamen arresteeren — natuurlijk nadat zij het geld al in hun zak hadden.”

„Iets dergelijks was ik ook van plan geweest, Charly, maar ik ben van inzicht veranderd,” antwoordde Raffles bedaard. „Het is waar dat wij inplaats vooruit achteruit zijn gegaan, maar zulke bewegingen zijn in de krijgskunst niet zeldzaam en kunnen menigmaal tot een overwinning leiden. Later zul je misschien erkennen, dat ik er verstandig aan heb gedaan een weinig voorzichtigheid in acht te nemen.”

Van de plek waar de auto nu stilstond, kon men de roode Maxwell nog juist even zien.

Het voertuig stond nog altijd stil voor de deur van het huis van Baron de Gerville, en de man leunde nog altijd tegen de motorkast.

Hij had zich blijkbaar nog in het geheel niet verroerd.

„Ik weet wel beter, anders zou ik zeggen, dat er een wassen pop staat,” zeide Charly na eenigen tijd. „Ik moet nu zelf toegeven, dat mij de zaak een

weinig verdacht voorkomt. De auto staat daar nu zeker al een twintig minuten stil, van het oogenblik af, dat wij hier verschenen zijn.”

„Ik geloof, dat ik kan zeggen wat het is, Charly — zij wachten daarbinnen op ons!”

„Wachten zij op ons?” herhaalde Charly verbaasd. „Hoe meen je dat?”

„Wel, ik denk dat het huis vol politie zit!”

„Maar dat zou alleen kunnen gebeurd zijn, als er in het huis in Hatchham iets gebeurd was!” riep Charly uit.

„Welnu, dan zal er iets gebeurd zijn. Is jou niets te binnen gevallen, van het oogenblik af, dat wij hier zijn?”

„Ik zou niet weten wat,” stotterde Charly.

„Laat ik je dan wat op weg helpen. Wij hebben een kleinigheid vergeten daarginds — namelijk de twee schavuiten met hun hond in het logement.”

„Dat is waar ook,” riep Charly verschrikt uit. „Wie weet wat die bandieten hebben uitgericht.”

„Ik geloof wel, dat ik je het nu natuurgetrouw kan afschilderen, mijn waarde!” kwam Raffles met een eigenaardig glimlachje. „Die menschen leiden als een ieder ander aan een algemeene menschelijke ondeugd — zij zijn naijverig. Hedenmorgen zijn zij natuurlijk naar het afgelegen huis gegaan, waar burggraaf Gerville, de Fransche Legatie-secretaris nog altijd gevangen zat, waarschijnlijk met de bedoeling, hun waarde kameraden, die hun zulk een leelijken poets hadden gespeeld te overvallen en hun aandeel in den buit op te eischen. Volg je me?”

„Ja, en ik geloof dat ik al licht begin te zien,” riep Charly uit.

„Gerville heeft hun natuurlijk medegedeeld wat er geschied is en hen niet alleen gezegd, dat hun medeplichtigen al met een briefje van hem naar zijn broeder waren gegaan om daar het geld in ontvangst te nemen, maar tevens, dat daarna een zekere John Raffles is verschenen, wiens naam zij natuurlijk wel eens gehoord hebben, en dat deze hen ijlings achterna is gegaan met de verklaring, dat hij zelf dat geld wel zou innen. Je kunt je de uitwerking van een en ander wel voorstellen.”

„Alsof ik er bij was geweest!” riep Charly uit. „De kerels hebben ingezien dat zij achter het net vischten en uit wraak hebben zij onmiddellijk den broeder van hun slachtoffer telefonisch op de hoogte

gebracht. Zij hebben hem medegedeeld, dat zij de komst te verwachten hadden van drie oplichters, en de brave Baron heeft zich gehaast de politie te waarschuwen!"

„Het zou althans niet te verwonderen zijn, als het zich inderdaad zoo had togedragen."

„Maar volgens die lezing zouden de drie bandieten reeds gearresteerd moeten zijn."

„Dat zijn zij dan ook waarschijnlijk al!"

„En die man bij de roode auto dan?"

„Dat is geen bandiet — maar een detective!"

„Je zegt dat met een zekerheid alsof er niet aan te twijfelen viel!"

„Welnu, dan zullen wij dien twijfel wegnemen," hernam Raffles. „Wij zijn hier juist bij een sigarenwinkel en ik zie daar een telefoon hangen. Ga naar

binnen, koop wat sigaretten, als je ze toch koopt, neem dan meteen maar goede, vraag even te mogen telefoneeren en stel je in verbinding met het hoofdbureau van politie in Hatchham. Vraag daar voor de vuist weg, om nadere inlichtingen betreffende het voorval in het afgelegen huis — en als je je vragen wat handig inkleedt, zul je spoedig hooren, wat er gebeurd is."

Charly was al uit de auto en snelde naar den sigarenwinkel.

Raffles zag hem sigaretten koopen, en vervolgens op het telefoontoestel toetreden.

Vijf minuten later kwam hij den winkel weder uit, en reeds van verre kon Raffles op zijn gelaat lezen, dat zijn vermoedens maar al te gegrond waren.

HOOFDSTUK VI.

De kaarten worden geschud.

„Had ik goed gezien?” vroeg Raffles ten overvloede, zoodra Charly weder onder het bereik van zijn stem was.

„Het is juist zoo gegaan als je zeide!”

„Maar hoe wist de politie het eigenlijk?”

„Wel, de twee kerels hebben burggraaf Gerville dadelijk vrijgelaten, want zij begrepen nu wel, dat hun spel toch verloren was — het zou moeilijk gegaan zijn, het mes aan twee kanten te laten snijden.”

„Dan heeft Monsieur le Vicomte waarschijnlijk zelf getelefoneerd?”

„Juist!”

„Wat een tijdverlies voor die beklagenswaardige „Red Murphy” en zijn kornuit. Al die onkosten voor den hond en den tijd voor zijn dressuur voor niets besteed. Het is werkelijk om uit je vel te springen.”

„Dat is het — maar je zult het mij ten goede houden, Edward, dat is nu nog niets vergeleken bij onze eigen verloren moeite. Ook wij zullen de zaak nu wel moeten opgeven.”

„Misschien wel,” zeide Raffles kalmpjes.

„Misschien?” herhaalde Charly verbaasd. „Maar zij hebben ons immers al alle troeven uit de handen geslagen.”

„Nog niet allen, en wij kunnen de kaarten opnieuw schudden. Ik geef het spel niet verloren, voor ik geen enkele kaart meer in handen heb.”

„Maar in ieder geval is de losprijs nu toch in het geheel niet uitbetaald, hoe wil je hem dan in handen krijgen?”

„O, op de eene manier of de andere, dat geld zal mij wel worden uitbetaald,” kwam Raffles schouderophalend. „Maar nu moeten wij eerst de politie daarbinnen eens op een dwaalspoor brengen!”

„Ik ben benieuwd hoe je dat zult aanleggen.”

„O, het is minder moeilijk dan het schijnt op het eerste gezicht. Zij willen een John Raffles in handen krijgen, welnu, zij zullen er een hebben.”

„Wat? Je zult toch niet zoo overmoedig zijn je daar in dat huis te gaan vertoonen?” riep Charly verschrikt uit.

„Waar zijn toch je gedachten?” kwam Raffles ongeduldig. „Ik heb toch niet gezegd, dat ik zels zou gaan.”

Onder het spreken was hij reeds uitgestapt, en nu gaf hij Henderson met zachte stem eenige bevelen, die de auto liet keeren en nu aan de andere zijde van de straat stilstond.

Dat was dicht bij een zijstraat waar zich op dat oogenblik niet veel voorbijgangers bevonden.

Raffles had Charly een wenk gegeven en op zijn beurt stapte de jonge man uit de auto en voegde zich bij hem.

„Wat ben je nu eigenlijk van plan?” vroeg hij nieuwsgierig.

„Ik zoek naar een mensch, of liever naar twee, zij moeten niet al te snugger zijn en geneigd om gaarne met weinig moeite tien pond te verdienen.”

„O, die zul je hier in overvloed vinden,” hernam Charly lachend.

„Dat hoop ik, want wij hebben niet veel tijd over.”

Juist op dat oogenblik passeerden er een paar mannen, eenvoudig gekleed, die blijkbaar niet veel te doen hadden, want zij slenterden langzaam voorbij, met de handen in de zakken.

„Ik geloof waarlijk dat de Voorzienigheid op onze

hand is," zeide Raffles zachtjes. „Bekijk die eens, zijn zij niet als het ware geknipt om ons te vervangen?"

„Nu, je maakt je zelf en mij geen compliment," kwam Charly.

„Ik geef toe, dat het geen schoonheden zijn, maar de een is van mijn lengte, en heeft grijze oogen, en de andere is jonger en blond! En bovendien — ze zien er niet uit alsof zij het buskruit hebben uitgevonden, zonder nochtans tot idioten gerekend te worden. Wij zullen hen in ieder geval eens dadelijk aan den tand voelen."

Hij had de beide slenteraars spoedig ingehaald, greep den oudste bij de schouders en hield hem staande.

De man keek hem verwonderd aan, en vroeg toen:

„Wel maat, wat wou je van mij!"

„Ik wou weten, of jij en je kameraad binnen tien minuten ieder tien pond sterling willen verdienen?"

„Tien pond? In het handje? Op slag?" riep de man verbaasd uit, en ook wel een weinig ongeloovig. „Je houd mij zeker voor het lapje? Ik wil je niet beleedigen, kameraad, maar je ziet er eigenlijk niet naar uit, dat je twee lapjes van tien te missen hebt." Als eenig antwoord haalde Raffles zijn portefeuille van onder zijn boezeroen te voorschijn en nam er twee bankbiljetten van tien pond uit.

De man maakte een zacht fluitend geluid met de lippen en zeide toen een weinig argwanend:

„Nu, jij bent een rare arbeider dat is zeker, loop je met zoo'n leeren ding in je zak, en heb je daar briefjes van tien in?"

„Ik ben heelemaal geen arbeider," antwoordde Raffles eenvoudig. „Let nu eens goed op, het gaat om een weddenschap, begrijp je? Het is een grap, zie je, gevaar is er volstrekt niet aan verbonden, en je heb je tien pond in een paar minuten verdiend."

„Zoo, zoo, is u geen echte werkman?" vroeg den man, „dat heb ik immers dadelijk wel gezegd, nou, kom dan maar eens over de brug met je weddenschap, wat moeten wij doen, mijn kameraad en ik?"

„Dat zal ik je zeggen, ga maar eens mee naar den hoek van de Worchester Road." De beide werklieden of wat het anders dan mochten zijn volgden Raffles op den voet, begeerig om het buitenkansje te verdienen.

Raffles nam hen mee tot bij de auto, en zeide toen: „Zie je daar in de verte die kleine roode auto stilstaan?"

„Wel ja, mijn oogen zijn gelukkig nog goed."

„Zie je het huis waarvoor die auto stilstaat?"

„Zeker, ik kom er vaak genoeg voorbij, daar woont een Fransche Baron, met een naam dien ik niet kan uitspreken, maar hij is permissie van iemand van de Fransche legatie."

„Prachtig, nu, je gaat met deze auto naar dat huis, de chauffeur zal daar even stilstaan en je uitlaten."

„En dan?"

„En dan ga je het huis binnen."

„Maar ik heb er niets te maken."

„Neen, dat begrijp ik," hernam Raffles geduldig. „Dat is juist de grap, juist omdat je er niets te maken hebt, wil ik dat je er binnen gaat, begrijp je?"

„Neen, ik begrijp er geen sikkepit van, maar dat komt er minder op aan, die tien pondjes worden toch zeker van te voren betaald?"

„Dat spreekt van zelf," antwoordde Raffles.

„Geef dan maar op, ze zullen ons daarbinnen in ieder geval niet opeten, in het huis van zoo'n deftigen Franschman."

„Neen, dat niet, ze zullen je eenvoudig voor een ander aanzien, dat is de heele grap. En stap jullie nu spoedig in. Hier zijn de twintig pond."

Raffles stak de beide mannen ieder een biljet toe, dat ze zorgvuldig betastten en daarna in hun zakken lieten verdwijnen.

Henderson kreeg, zijn instructies, en de auto reed weg.

Raffles en Charly oogden haar na, en zagen hoe zij stilstond naast de roode auto, hoe de twee mannen er uit sprongen en het huis hinnengingen, en hoe Henderson onmiddellijk verder reed om, volgens zijn instructies de eerste de beste zijstraat in te slaan en zich weer bij zijn meester te voegen.

Niet zoodra waren de twee baliekluiers in het prachtige heerenhuis verdwenen of de men, die tegen de motorkast van de roode auto geleund had, volgde hen op den voet, en verdween op zijn beurt.

„Men zal die twee armen kerels toch geen geweld aandoen?" vroeg Charly.

„Natuurlijk niet, men zal hen geen haar op hun hoofd krenken, zij zullen natuurlijk alleen zeer verbaasd zijn, dat men hen als John Raffles en zijn helper wil arresteeren, en dat waarschijnlijk ook wel doen zal."

„Maar zij zullen daarbinnen de vergissing toch dadelijk opmerken?” riep Charly uit.

„Reken daar niet te vast op, de wegen van de Londensche politie zijn ondoorgrondelijk. Zij weet heel goed, dat John Raffles zich in honderden gedaanten in Londen beweegt, en waarom zou hij niet de rol van baliekluiver kunnen spelen.”

„Maar die mannen zullen tot het uiterste ontkennen.”

„Wat zou Raffles dan zelf gedaan hebben?” vroeg de Groote Onbekende spottend. „Zou die soms aanstond hebben gezegd: Juist geraden heeren, ik ben John Raffles, neem mij asjeblieft dadelijk mee, dat doe ik alleen maar als ontkennen toch niet zou baten.”

„Dat zou het in dit geval ook niet gedaan hebben, Edward, want je hebt zelf in tegenwoordigheid van burggraaf Gerville je naam genoemd.”

„Des te meer reden voor de politie, om die twee leegloopers in verzekerde bewaring te nemen.”

„Maar zij zullen immers dadelijk zeggen, wat hier gebeurd is.”

„Mijn hemel, Charly, de verontschuldigingen zijn toch immers gemaakt, om er zich van te bedienen, zooals de Franschen zeggen. De detectives zullen hen eenvoudig uitlachen en verklaren dat het heel aardig bedacht is.”

„Zij zullen hun biljetten van tien pond toonen.”

„Die kan John Raffles ook bij zich hebben.”

„Hun werkmanskaart.”

„Ik betwijfel het, of zij wel zulk een kaart bij zich hadden, en Raffles maakt die kaarten heel mooi na.”

„Zij zullen het adres van hun patroon opgeven, hun huisnummer, zij zullen er hun vrouw, hun kroost, hun ouders, hun neven, grootmoeders en tantes bijhalen, kortom zij zullen de politie binnen een uur met bewijzen verpletterd hebben.

„Ik ben blij, dat ik je heb waar ik je hebben wilde, Charly, dat is het uur wat ik noodig heb.”

Juist op dat oogenblik klonk de bekende toon van de autohoorn, waarmee de renwagen voorzien was.

Henderson was reeds weder op zijn post.

Intusschen speelde zich in de vestibule van het groote heerenhuis een tragikomische gebeurtenis af.

De beide mannen waren uit de auto gestapt, welke door Henderson bestuurd was en traden, zonder iets te vermoeden van wat hun boven het hoofding, de vestibule binnen.

Een weinig beduusd stonden zij in de prachtige hal stil, niet wetend, wat zij nu zouden aanvangen.

Maar juist toen zij fluisterend met elkander beraadslaagden of zij verder zouden gaan of niet, kwamen er uit zes verschillende schuilplaatsen zes detectives te voorschijn met opgeheven revolvers, tergelijktijd brulden zij:

„Handen op, of wij schieten!”

Een oogenblik waren de beide baliekluivers zeer verschrikt, maar toen barstten zij in een hartelijk lachen uit en zeiden:

„Ha, ha! Dat is een goede bak. Het lijkt wel of we in de comedie zitten. Zeg jongens houden jullie die proppenschieters maar weg, hoor. Als ze afgaan heb je de poppen aan het dansen. En zeg mij nu eens eerlijk of jullie de weddenschap verloren of gewonnen hebben.”

„Maak geen praatjes, John Raffles, en geef je over, zonder een poging te doen om je te verzetten,” zeide een der mannen, een zwaarlijvig heerschap met een grimmig gelaat.

De aangesprokene keek schichtig achter zich, als iemand die niet zeker is, dat men het woord tot hem richt en zeide toen:

„Heb je het tegen mij, vader? Maar zoo heet ik niet hoor. Ik heet Jim Racker.”

„Zoo, mijnheer, heet jij Racker,” vroeg de man met het grimmige gezicht. „Dus je hebt je naam maar weer eens veranderd?”

„Veranderd? Ben je zot vent?” vroeg Jim Racker die kwaad begon te worden. „Ik heb nooit anders geheeten van het oogenblik af dat ik geboren werd.”

„Houd maar op met je praatjes en ga gewillig met ons mee, anders zou het je bezuren!”

„Met je mee? Waarheen?” vroeg Racker verwonderd.

„De kerel speelt prachtig comedie!” riep een van de andere detectives uit. „Je zoudt zweren, dat hij zoo onschuldig is als een lammetje. Wij zijn blij dat wij je hebben, Raffles, en je gaat mee naar de gevangenis.”

De ander maakte een gebaar van ongeloof en zeide lachend:

„Kom nou. Maak dat je zusters wijs. Dat ligt heelemaal niet op mijn weg. Wat zal ik in de gevangenis doen?”

„Een jaartje of tien brommen, op zijn minst vaderke,” antwoordde de detective.

Maar nu werd Racker in ernst boos.

„Nu is het genoeg,” riep hij nijdig. „Hou op met je kinderachtige praatjes. Ik weet niet wat jullie hier uitvoeren en wie jullie bent, maar ik heb de eer je te groeten, ga je mee, Tom.”

„Tot je dienst, Jim,” antwoordde deze.

De beide mannen keerden zich op de hielen om en wilden kalmpjes naar de voordeur gaan, maar nu wierpen alle zes de detectives zich als tijgers op hen, en het duurde niet lang of de vestibule ontaardde in een soort worstelperk.

De twee baliekluivers waren pootige kerels en het duurde eenigen tijd voor de detectives hen overmeesterd en in de boeien geslagen hadden.

Hijgend, Jim Rackers met een schram over den neus, Tom met een bloedende lip stonden zij in het midden van de groote hall en keken verdwaasd om zich heen.

Daarop wendde Jim zich tot Tom en gromde:

„Ik wil mijn heele leven niets anders meer drinken als schoon water als ik er een sikkepit van begrijp.”

„Dat wou ik juist zeggen, kameraad. Als zij dit een weddenschap noemen bij de deftigheid, dan moet ik er niets van hebben. Ik heb mijn lippen al aan het bloeden gewed, en jij hebt een leelijken schram over den neus, en daarbij hoor je toch al niet tot de mooisten.”

Jim wilde er het zijne van hebben en richtte zich tot den detective met het grimmige gezicht met de vraag:

„Zou u mij nu eens willen zeggen mijnheer, wat die malle comedie beteekent? Waarom vallen jullie ons aan als wilde beesten. Waarom sluit jullie ons in de boeien, voor wie zie je ons aan?”

„Dat zul je gauw genoeg hooren!” antwoordde de politie-beambte.

Hij trad op een deur toe, opende ze en daar verschenen, op een rijtje, zwaar geboeid de drie mannen, die zich bij Baron de Gerville hadden aangemeld met het briefje van zijn ontvoerden broeder.

„Dat had je niet gedacht, nietwaar Raffles?” riep de detective triomfantelijk uit. „Wat zeg je daar wel van?”

„Waarvan? Van die drie geboeide kerels?” vroeg Jim. „Wel het zijn leelijke koppen, wat zou ik er meer van zeggen?”

„Ken je hen heelemaal niet?”

„Nooit van mijn leven gezien!”

„Wel, wel,” kwam de detective met een sarcastisch lachje. „Dan zullen wij het eens andersom probeeren.”

Hij wendde zich tot een van de gevangenen, die met woeste blikken norsch voor zich heenstaarde envroeg:

„Is dat de man, die vanmorgen op het vlieringkamertje in het huis op Hatchham zat?”

De aangesprokene keek zelfs niet op, maar gromde:

„Dat weet ik niet.”

„Weet je dat niet? En je kijkt hem niet eens aan,” riep de detective woedend.

„Dat hoef ik niet te doen, ik kan toch niet zeggen of hij het was!”

„Wat is dat nu. En zooeven vertel je ons, dat je met hem gesproken had,” brulde de detective.

„Gesproken ja, maar dwars door een deur van twee duim dik heen.”

„Dat had je wel dadelijk kunnen zeggen,” bromde de politie-beambte nijdig.

Op dit oogenblik verscheen er boven aan de trap een deftig gekleed heer, die als twee droppels water geleek op den secretaris der Fransche Legatie. Dat was Baron Jacques le Gerville.

Op de bovenste treden bleef hij het tafereeltje een oogenblik gadeslaan en toen kwam hij haastig naar beneden en vroeg reeds onder het loopen in het Engelsch, maar met een accent dat met een mes te snijden was:

„Hoe is het er nu mee? Is de commissaris er nog niet?”

„Hij zal wel dadelijk komen mijnheer de Baron, maar hij heeft het zeer druk,” antwoordde de man met het grimmige gezicht.

„Wie zijn die lieden?” vroeg Baron de Gerville, op Jim Racker en Tom wijzend.

De detective zette een hooge borst en antwoordde met een stem als een omroeper:

„Mag ik u voorstellen — John Raffles, de langgezochte onbekende, en zijn medeplichtige!”

„Wij zijn hier in een gekkenhuis verzeild, Tom,” barstte de ongelukkige Racker uit, „maar ik begin de grap al te doorzien — en nu zal ik jullie vertellen wat er precies gebeurd is. Als jullie je handen even in mijn zak willen steken, dan zul je daar een bankbiljet van 10 pond vinden en nu zal ik jullie vertellen hoe wij daaraan komen.”

En nu deed hij een omstandig verhaal van hetgeen er een half uur geleden op straat gebeurd was, welk verhaal eenige malen onderbroken werd door

uitroepen van spot en ongeloof van de zijde der detectives.

De Baron had echter zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken toegeluisterd en toen het verhaal beëindigd was vroeg hij, terwijl hij zich tot Racker wendde:

„Hebt gij daar bewijzen voor?”

„Bewijzen? Zijn die tien pond geen bewijzen genoeg. Denkt u soms dat arme slokkers zooals wij met zooveel geld in ons zak loopen?”

„Ik erken, dat het niet waarschijnlijk klinkt.”

„Maar mijnheer de Baron zij zijn in het geheel geen arbeiders,” riep de detective uit, die steeds het hoogste woord had gevoerd. „Zij zijn John Raffles en zijn helper zeg ik nu.”

„En ik zeg jullie, dat ik er een rechtzaak van maak, als jullie ons niet als de bliksem weer losmaakt!” viel Racker woedend uit. „Ik ben geen papkind, ik drink nogal eens een borrel en als ik niet bepaald moet werken, dan vermijd ik het liever. Maar dat jullie me de braceletjes omdoet dat verdien ik niet. Het is duidelijk, dat jullie me voor een ander aanziet, en daar moet een eind aankomen.”

„Heb je geen arbeidskaart in je zak?” vroeg Baron de Gerville, die zeker niet overtuigd was van de identiteit der twee mannen — misschien omdat hij volstrekt niet op de hoogte was van de vermomningskunst van John Raffles.

„Wij hebben ieder een kaart mijnheer — en die ligt thuis bij moeder de vrouw. Je kunt in de buurt bij ons informeren. Wij zijn allebei eerlijke jongens. We vechten wel eens een rondje, en we boksen wel eens een agent neer, maar voor de rest doen we geen vlieg kwaad.”

Maar de detective scheen zijn geduld te verliezen.

„Je kunt dat allemaal op het bureau van politie nog eens vertellen vriend,” zei hij op ruwen toon. „Ik zou je nu aanraden verder maar rustig mede te gaan, dat is verreweg het beste.”

„Een oogenblik,” kwam de Baron de Gerville. „Als die menschen werkelijk onschuldig zijn, dan is het toch te dwaas om hen geboeid over de straat te vervoeren. Mijn broeder kan over een half uur hier zijn, en daar er natuurlijk geen sprake van is, dat deze beide mannen zich onderweg verkleed kunnen hebben, zoo kan hij aanstonds zeggen, of zij dezelfde personen zijn met wie hij daarginds gesproken heeft. Laat hen tot dat oogenblik hier.”

De detective scheen hier maar half ooren naar te hebben, maar hij moest tenslotte zelf toegeven, dat dit de beste methode was.

De ontvoerde legatie-secretaris zou dan tevens kunnen verklaren of hij de drie andere schelmen herkende als de drie mannen die hem hadden ontvoerd.

Dit drietal werd dus teruggebracht naar de kamer, waar men hen had opgesloten en Jim Racker en zijn makker kregen een plaatsje op een der breede banken van de vestibule waar zij mopperend terneder zaten en ruimschoots gelegenheid hadden na te denken over de wisselvalligheid van het lot.

Er waren omstreeks twintig minuten verlopen, toen een politieauto voor het prachtige heerenhuis stilhield.

Een rijk gegalonneerde bediende snelde naar de deur en opende ze.

De detective met het grimmige gezicht, die Poker heette, sprong op en riep verheugd:

„Gelukkig, daar is eindelijk de commissaris — nu zal de zaak haar beslag wel krijgen.”

Binnen traden vier mannen, een commissaris van politie en drie agenten.

De commissaris was een rijzig man met een barsch, niet al te schrander gelaat.

Hij droeg een dikken knevel, die zijn mond voor de helft bedekte, en had de gewoonte, op een der punten van dit manlijk sierraad te kauwen, als hij voor de oplossing van een moeilijke kwestie stond.

Hij was in uniform en trad met dreunende stappen binnen, door de agenten gevolgd.

Een oogenblik stond hij stil en keek verwonderd om zich heen, om tenslotte zijn blikken te vestigen op Poker, die eerbiedig ter zijde was blijven staan.

„Wat is dat hier voor een vergadering?” vroeg de commissaris eindelijk. „Waar komen al die menschen vandaan?”

„Die twee daar op de bank mijnheer — dat moeten John Raffles en zijn helper zijn,” antwoordde Poker, maar niet meer met dezelfde zekerheid van het begin.

De commissaris trad eenige schreden naderbij en keek de beide baliekluiers een voor een onderzoekend aan.

Toen schudde hij langzaam het hoofd en zeide:

„Nu, het is mogelijk, maar ik had me den gentleman-inbreker anders voorgesteld. Hebt gij al eens nagezien of hij een valsche pruik draagt?”

„Neen mijnheer, daaraan heb ik nog niet gedacht — dat beken ik. Maar men zegt, dat Raffles menigmaal zijn haar verft met een kleurstof, welke hij er in enkele minuten weer af kan krijgen.”

De commissaris haalde ongeduldig de schouders op, en hernam:

„Dat moet dan maar eens op het bureau uitgemakt worden. Waarom zijn die menschen nog hier?”

„De Baron was van meening, dat het goed zou zijn, als wij wachtten op de komst van burggraaf de Gerville, die nu ieder oogenblik hier kan zijn.”

„Waarom?”

„Wel, de burggraaf heeft Raffles in ieder geval zooeven gezien — hem en zijn helper, en hij zal hen natuurlijk dadelijk herkennen.”

„Dat is zoo,” kwam de commissaris opgelucht. „Hij zal den knoop kunnen doorhakken. Men heeft mij medegedeeld, dat de anderen ook nog hier zijn?”

„Wij hebben hen alle drie. Oude bekenden, mijnheer!”

De commissaris wilde iets zeggen, maar weer reed er een auto voor, ditmaal een taxi en even later trad burggraaf Gentran de Gerville hijgend, blazend en in de hoogste mate opgewonden de vestibule binnen.

Rookt altijd
Cigaretten Dubec 3.

HOOFDSTUK VII.

Wie het laatst lacht

Op hetzelfde oogenblik kwam de Baron de trap weder af, en de beide broeders wierpen zich in elkanders armen en kusten elkander op de vette wangen dat het klapte.

De commissaris wachtte even, tot deze opzienbarende begroeting was afgeloopen, en kwam toen met de hand tegen den klep van zijn uniformpet naar de beide Franschen toe.

„Neem mij niet kwalijk, dat ik u in uw rechtmatige vreugde stoort, mijne heeren,” zeide hij, „maar ik wenschte gaarne eenige nadere inlichtingen van u!”

„Wij zijn tot uw dienst, mijnheer,” antwoordde de Baron.

„Hadt gij den losprijs reeds aan de schurken betaald, die hier met het briefje van den burggraaf kwamen?”

„Welneen, mijn broeder had mij immers bijtijds gewaarschuwd!” riep Baron de Gerville uit.

„O, juist, daaraan dacht ik zoo spoedig niet!”

De commissaris wendde zich tot den burggraaf en vervolgde:

„Gij hebt immers de twee mannen gezien, die bij u waren in het afgelegen huis?”

„Het waren er geen twee, maar drie!” antwoordde de Legatie-secretaris.

„Drie?” herhaalde de commissaris verbaasd. „Maar men heeft steeds van twee mannen gesproken!”

„Dan is er een verdwenen. Ik zag er drie. Een hunner was groot en zwaar gebouwd, een ware reus!”

„En zoudt gij die twee anderen ook aanstonds

weder herkennen, als gij hen zoudt zien?” herhaalde de commissaris.

„Ja, natuurlijk mijnheer!”

De commissaris wendde zich tot Poker en vroeg:

„Die mannen zijn immers hier?”

„Ja, zij zijn in gindsche kamer.”

„Laat hen dan dadelijk hierkomen, zoodat mijnheer de burggraaf zich kan overtuigen, of zij werkelijk dezelfde mannen zijn, die hij in het huis in Hatchham gezien heeft!”

Dadelijk begaven Poker en eenige agenten zich naar de deur van het vertrek, waar de drie gevangenen waren opgesloten en het volgende oogenblik stonden zij voor den burggraaf, die aanstonds uitriep:

„Dat waren de kerels, die mij hebben ontvoerd, toen ik dacht in mijn eigen auto te stappen.”

„Ja, wij weten wel hoe het gegaan is, burggraaf,” riep de commissaris van politie uit. „Men heeft uw chauffeur in een café gelokt, daar heeft men hem bedwelmd, en een ander heeft zijn plaats ingenomen, gestoken in een livrei, die veel op de zijne geleek. Gij zijt er dus zeker van, dat deze drie mannen dezelfde zijn, die u hedenmorgen het eerst verlieten?”

„Ja, zij zijn het!”

„Maar er moeten er meer zijn,” vervolgde de commissaris. „Waar zijn die dan?”

„Maar zij zitten daar immers op de bank, mijnheer de commissaris,” riep Poker.

„Wat!” hernam de commissaris van politie, „het zou dus Raffles en zijn helper geweest zijn?”

De burggraaf had zijn blikken naar het tweetal op de vestibulebank laten vallen en riep nu verwonderd uit:

„Wat doen die twee mannen hier? Die ken ik in het geheel niet!”

Jim Racker gaf een gil van zegepraal en riep uit, terwijl hij zich naar Poker wendde:

„Ik heb het je immers wel gezegd, maar je wou mij niet gelooven! En neem mij nu als de maan die boeien af, of ik word kwaad en ik daag je voor het gerecht wegens vrijheidsberooving en belediging!”

Maar de detective was nog niet geheel en al overtuigd.

Hij beet zich op de lippen en wendde zich tot burggraaf de Gerville en vroeg:

„Is u er volkomen zeker van, dat deze mannen hedenmorgen niet in het huis in Hatchham waren?”

„Denkt ge dat ik gek ben?” riep de Legatie-secretaris ongeduldig uit. „Deze man heeft rossig haar en die kleine daarginds is een vlaskop. De mannen echter, die mij vanmorgen bezoeken, zagen er heel anders uit. De eene had licht grijzend haar en de ander was donkerblond — er is geen sprake van, dat zij dezelfde kunnen zijn, bovendien waren er drie en geen twee!”

De commissaris had met een trek van ongeduld op zijn gelaat toegelusterd en viel nu uit:

„Ik weet niet, wie voor deze ezelachtigheid aansprakelijk is, maar als meneer de burggraaf deze menschen volstrekt niet herkent, dan moeten zij natuurlijk aanstonds worden vrijgelaten.”

Poker pruttelde wat tegen en zeide toen:

„Maar zij kunnen immers wel een pruik dragen!”

„Dat zul je me waarmaken!” schreeuwde Jim Racker. „Er is geen haar op mijn hoofd, dat niet echt is. Daar — je mag er aan trekken zoo hard je wilt!”

En hij boog zijn hoofd naar den detective toe, die er in zijn kwaadheid een harten ruk aan gaf, zoodat de ander een schreeuw van pijn gaf en zich gereed maakte Poker een hardhandige afstraffing toe te dienen.

De commissaris in persoon kwam echter tusschen beide en zeide op sussenden toon:

„Kom, kom, vergeven en vergeten, vrienden. Laat die twee mannen gaan, ik ben er van over-

tuigd, dat zij met de geheele zaak niets te maken hebben!”

„Maar als zij het dan niet zijn, commissaris — wie zijn het dan?” riep de detective wanhopend uit.

„Dat weet ik niet,” antwoordde de commissaris nijdig. „Ik heb hen niet in mijn zak!”

„Was Raffles dan hierheen onderweg?” vroeg de Legatie-secretaris. „Maar wat praat ik — dat heeft hij mij zelf medegedeeld.”

„Dan moet er het een of ander zijn voorgevallen, waardoor hij gewaarschuwd is,” hernam de commissaris op korten toon.

De agenten hadden intusschen de beide baliekluivers van hun boeien ontdaan, maar nu riep Poker uit:

„Die kerel heeft mij verteld, dat een onbekende hem en zijn makker op straat ieder tien pond sterling heeft gegeven om hierheen te gaan. Zou dat dan soms John Raffles geweest zijn?”

„Dat is heel waarschijnlijk,” antwoordde de commissaris langs zijn neus weg.

„En mogen zij dat geld dan maar houden, mijnheer?”

„Waarom zouden zij niet?” hernam de politie-beambte. „Zij konden toch niet aan den neus van dien man zien, wie hij was. Zij hebben het eerlijk verdiend!”

Poker scheen deze handelwijze van den commissaris vrij eigenaardig te vinden maar hij durfde geen aanmerking maken en mopperde maar wat voor zich heen.

Maar Racker riep gulhartig:

„De commissaris is een goede vent! Ik wou maar dat ze allemaal zoo waren. Ga je mee, Jack?”

De beide kameraden grepen elkander onder den arm en gingen vroolijk het huis uit, nagestaard door Poker, die alles behalve was ingenomen met den loop, dien de zaken genomen hadden.

Het was wel waar — de burggraaf had de beide mannen niet herkend, maar Poker wist wel, met hoeveel genialiteit de groote onbekende zich wist te vermommen.

In ieder geval — nu waren de vogels gevlogen, en de commissaris was er verantwoordelijk voor.

De twee broeders hadden eenigen tijd fluisterend met elkander gesproken, en nu vroeg de Baron:

„Wat is er van die andere mannen geworden, waarvan mijn broeder spreekt en die hem tenslotte hebben bevrijd?”

„Zijn er dan nog meer geweest?” riep de commissaris met een gebaar van wanhoop uit. „Mijn hemel, het is een heel legertje.”

„Ik vind met uw welnemen, dat dit alles er minder op aankomt,” hernam Poker, die buitengewoon uit zijn humeur was. „De hoofdzaak is volgens mij, of wij Raffles nog hier kunnen verwachten of niet.”

„Vindt u dat de hoofdzaak, mijnheer?” vroeg de commissaris. „En de schuldigen dan — de drie mannen, die den secretaris ontvoerd hebben? Vergeet ge dan heelemaal dat Raffles, als hij daar inderdaad geweest is, geen uitvoering aan zijn plan heeft kunnen geven?”

„Dat zal hij wel niet hebben kunnen helpen,” hernam de detective schamper. „Er is nog altijd een premie van duizend pond sterling op zijn hoofd gesteld en ik zie niet in, waarom wij die niet zouden mogen verdienen.”

„Daarvan is natuurlijk geen sprake,” hernam de commissaris schouderophalend. „Als gij er kans toe ziet, hem te vatten, dan moogt gij het natuurlijk gerust doen. Dat wil echter niet zeggen, dat gij verkeerden bij den kop moogt nemen! Maar ik vind dat wij hier onzen tijd staan te verpraten. Ik acht het zoo goed als ondenkbaar, dat Raffles hier nu nog komt, teneinde te trachten den losprijs van die drie bandieten daar afhandig te maken. Ik voor mij ben er zeker van, dat hij wel degelijk de man was, die die beide leegloopers hierheen heeft gezonden, met het doel, ons een loer te draaien.”

„Zoo denk ik er ook over, meneer de commissaris,” riep Baron de Gerville uit. „Naar wat ik van dien man gehoord heb, is hij daar zeer goed toe in staat.”

„Nu, dan kan ik niet inzien, wat u nog anders te doen staat, dan die mannen maar mee te nemen,” hernam de commissaris. „Wilt gij echter absoluut hier op Raffles blijven wachten — mij goed. Ik zal echter meneer de burggraaf moeten verzoeken mij eenige oogenblikken te woord te staan, opdat ik mijn verslag zou kunnen opmaken.”

„Ik ben dadelijk tot uw dienst,” hernam de Legatie-secretaris. „Mijn broeder zal mij wel even zijn werkkamer afstaan.”

Deze knikte toestemmend en zonder zich verder om den detective en zijne mannen te bekommeren, beklom de commissaris de breede trap, voorafgegaan door burggraaf de Gerville.

Deze bracht hem naar een prachtig gemeubeld vertrek op de eerste verdieping waárop drie deuren uitkwamen en waar een buitengewoon fraai schrijfbureau stond.

In een der hoeken stond een moderne brandkast.

De burggraaf nam in een stoel plaats, wees er den commissaris een en zeide: „Vraag nu slechts wat gij te vragen hebt, mijnheer!”

„Ik zal gaarne van uwe uitnoodiging gebruik maken, burggraaf!” kwam de ander.

Hij stak een sigaret op, hetgeen den burggraaf wel een weinig bevreemdde en begon:

„Gij hebt hoogstwaarschijnlijk geen geld in uw zak?”

„Geld? Hoe zou ik daaraan komen?” riep de secretaris verbaasd uit. „Ik had niet eens geld om den chauffeur te betalen. Dat heeft de bediende hier moeten doen, die mij de deur opende. Toen ik een week geleden het legatiegebouw verliet, had ik ongeveer vijf en dertig pond in mijn zak en die zijn me door de roovers direct afgenomen, nadat zij mij in hun vervloekt huis hadden gebracht!”

„Dat was zeer indiscreet van die roovers!” hernam de commissaris. „Ik geloof echter, dat zoiets wel meer voorkomt. En nu zal ik zoo vrij zijn mijne vragen voort te zetten. Maar veroorloof mij eerst...”

Hij voltooide den zin niet, maar liep vlug naar een der zijdeuren, welke hij sloot en waarvan hij den sleutel in zijn zak borg.

„Wat doet gij, mijnheer?” vroeg burggraaf de Gerville verwonderd.

„Dat ziet gij — meneer — ik sluit de deur!”

„Maar waarom dan toch?”

„Om niet te worden overvallen.”

Hij ging nu achter den burggraaf om naar een tweede verbindingsdeur en vroeg in het langsgaan als terloops:

„Apropos — hebben de bandieten u uw wapens laten behouden?”

„Zij hebben mij letterlijk alles afgenomen, meneer. Mijn dasspeld, mijn ringen, mijn diamanten manchetknoopen en ook mijn revolver.”

„Prachtig — het kon niet mooier.”

De burggraaf keek den ander verbluft aan en zeide toen:

„Dat schijnt u zeer geestdriftig te stemmen, meneer de commissaris!”

„Dat doet het ook, want het kan mij veel onaangenaamheden besparen. Wat ik zeggen wil — dat is zeker de draad van de huistelefoon? En die gaat zeker naar buiten.”

Hij wachtte het antwoord niet af, maar haalde een nijptang te voorschijn en had in een ondeelbaar oogenblik de beide draden doorgeknipt.

De Gerville stond half uit zijn gemakkelijken stoel op en zijn dikke bleeke wangen bibberden zenuwachtig, terwijl zijne lippen onverstaanbare woorden prevelden.

Eindelijk kwam er bijna onverstaanbaar over zijn lippen:

„Wat moet dat beteekenen, mijnheer?”

„O, het heeft niets te beduiden. Maak u vooral niet ongerust, een kleine voorzorgsmaatregel. Er is niets zoo onaangenaam, als onder een belangrijk gesprek te worden gestoord. Nu nog even de tweede deur en dan ben ik tot uw dienst.”

Met een paar stappen was hij bij de tweede bindingsdeur, welke hij eveneens op slot draaide.

De Gerville deed een poging om op te staan, maar hij was door dit alles te zeer aangegrepen en hij plofte zwaar weer in zijn stoel terug.

En toen kwam zijn vraag, stotterend en schor:

„Wie zijt gij, meneer — en wat wilt gij?”

„Dat noem ik terzake komen, mijn waarde burggraaf,” riep de ander uit. „Ik zal even ad rem zijn — ik ben Sir Raffles en wil de vijfduizend pond van den losprijs.”

„Een valstrik,” riep de Gerville woedend. „Jij duivelsche schavuit...”

„Wat ik u bidden mag — vooral geen krachttermen en niet te luid spreken,” viel Raffles hem koeltjes in de rede, terwijl hij als spelenderwijs zijn revolver uit den zak haalde. „Wij kunnen deze kleine financiële zaak in der minne en zonder veel omslag regelen.”

„En denkt gij, dat dit zoo gemakkelijk zal gaan, meneer?” riep de Gerville uit. „Ik heb geen cent in mijn zak!”

„En toch zal het bijzonder gemakkelijk gaan,” hernam Raffles bedaard. „De brandkast zal namelijk wel niet leeg zijn. En gij zult zien, hoe gemakkelijk het gaat, daaruit het noodige te putten. Mag ik u verzoeken even in dien stoel daar plaats te nemen?”

Raffles wees den onthutsten Legatie-secretaris een stoel aan, die tegen den wand stond, waarin zich ook de gangdeur bevond.

Toen haalde hij een doek uit zijn zak en bond dien snel om den mond van den beklagenswaardigen Franschman.

Vervolgens bevestigde hij met een riem in enkele seconden zijne armen aan de stoelleuning.

„Nu moet gij eens goed luisteren,” sprak hij toen. „Ik versta in dergelijke ernstige dingen geen grapjes en gij zult verstandig doen u niet te bewegen, voor ik u er verlof toe geef.”

Onder het spreken had hij op den electrischen schelknop gedrukt en een oogenblik later werd er geklopt en een bediende opende de deur.

Raffles trad hem echter dadelijk tegemoet en de man kon onmogelijk zien, wie er achter de deur zat.

Op gedempten toon vroeg Raffles:

„Mijnheer de burggraaf verzoekt zijn broeder hem spoedig even den sleutel van de brandkast te willen laten brengen, want de bandieten hebben hem geen penny over gelaten en meneer moet mij eenig geld betalen voor de uitgeloopte premie.”

De bediende boog en verwijderde zich.

Raffles sloot de deur zachtjes weder en ging glimlachend voor den burggraaf staan.

„Hebt gij gehoord, wat ik zooeven vroeg?” zeide hij.

De ander schudde ontkennend het hoofd en een blik van machteloze woede trof den grooten onbekende.

Een oogenblik later klonken er op de gang voetstappen, Raffles opende snel de deur — het was de bediende met een sleutelbos.

Zonder iets te vermoeden gaf de man de sleutels af en Raffles sloot de deur weder.

In een oogenblik had hij de brandkast geopend en riep uit:

„Mijn Hemel, wat is die man verbazend rijk.

Vijf duizend pond heb ik gezegd? Wel, dat is veel te weinig. Ik zal er maar tien duizend van maken. Want het spreekwoord zegt: in het veem ziet men op geen turfje."

In enkele seconde had Raffles dit bedrag in zijn zak doen verdwijnen en de deur van de brandkast weder gesloten.

Hij salueerde hoffelijk voor den machtelozen legatie-secretaris en zeide:

„Tot mijn spijt moet ik u nog even in dien toestand laten, teneinde mijn aftocht te dekken. Doe mijn groeten aan uw broeder en let voortaan wat beter op commissarissen van politie!"

Nog een buiging — en de deur viel dicht.

De volgende aflevering (No. 340) bevat:

Het gestolen Renpaard.

